

บทนำ

ตั้งแต่เกิดมา ธรณ์ไม่เคยเหยียบพื้นหญ้ารกชัฏในสถานที่ที่เรียกว่าป่ามาก่อน พ่อกับแม่เลี้ยงดูเขาให้เติบโตในคฤหาสน์ใหญ่โต กว้างขวาง อยู่ภายใต้แสงไฟสว่างไสว มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน ห้อมล้อมด้วยสมาชิกครอบครัว ฉะนั้นสถานการณ์ปัจจุบันที่ไม่ต่างจากการถูกทอดทิ้ง ทำให้เด็กชายวัยสิบขวบรู้สึกหวาดกลัว

นัยน์ตาสีน้ำผึ้งกวาดมองรอบทิศ ต้นไม้ใบหญ้าในครรลองสายตากลิ้นหายไปกับรัตติกาล รอบกายเงียบสงัด ไม่มีแม้แต่เสียงลมพัด เสียงเดียวในเวลานี้คือเสียงฝีเท้าของเขาที่เหยียบย่ำบนหญ้า และจุดกำเนิดแสงสว่างเพียงแห่งเดียวคือพระจันทร์ข้างแรมบนฟากฟ้า ส่วนหนึ่งของมันถูกความมืดบดบัง

ธรณ์ไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ในมุมไหนของโลกใบนี้ ไม่รู้ว่าเดินเรื่อยๆ มาไกลแค่ไหนแล้ว การออกไปจากที่นี่เป็นไปได้ยาก กระทั่งนัยน์ตาที่เริ่มคุ้นชินกับแสงเพียงน้อยนิดมองเห็นดวงไฟสีฟ้าดวงเล็กล่องลอยอยู่ข้างหน้า

มันตรงมาหาเขา

เด็กชายหยุดเดิน จับจ้องไฟประหลาดที่ขยับเองได้ดวงนั้น มันมีปีก และกำลังบินเข้ามาใกล้ เลี้ยวรูปไปทางซ้ายเพียงเลี้ยววินาทีก่อนจะชนปลายจมูกของเขา ไม่ช้าเธอก็รู้ว่ามันเป็นผีเสื้อเรืองแสงในความมืดมิด

และเมื่อหันไปยังทิศทางที่ผีเสื้อตัวน้อยบินจากไป เขาก็พบกลุ่มแสงสีฟ้าของผีเสื้อหลายร้อยตัว ผีนป่าแตกต่างจากก่อนหน้านี้โดยสิ้นเชิง

เด็กชายไม่รู้ว่าจะวิ่งเข้าไปอยู่ท่ามกลางแสงไฟเหล่านั้น ความน่ากลัวพลิกเปลี่ยนเป็นตระการตา ต้นไม้สูงใหญ่เริ่มมีสีเหลืองเปล่งประกาย ดูมีชีวิตชีวาขึ้น

เขารู้จักหิ่งห้อย แต่ไม่เคยเห็นกับตาตัวเองมาก่อน พวกมันสวยยิ่งกว่าไฟระย้าในทุกๆ งานเทศกาลที่เขาเคยไปเยือน ยามที่แสงส่องสีผสมกันป่าแห่งนี้เหมือนไม่มีอยู่จริงบนโลก

เปล็ดเพลินไปกับทิวทัศน์อันน่าทึ่ง กระทั่งในกรอบสายตาปรากฏหญิงสาวคนหนึ่งยืนหันหลังให้ เธอทอดตามองบ่อน้ำสะท้อนประกายไฟ ความตื่นตระหนกของเธอลดหายไปมากกว่าครึ่งเมื่อรู้ว่าตนเองไม่ได้อยู่ที่นั่นเพียงลำพัง

“พี่ครับ พี่...”

ร่างระหงในชุดกระโปรงแขนยาว สีขาวสะอาดปราศจากลวดลายหันมามองเขา ผมดำสนิทยาวถึงกลางหลัง ดวงตาของเธอเปล่งประกายเมื่อสบตาเขา มุมปากกระตุกเป็นรอยยิ้มพึงพอใจ

หญิงสาวเป็นฝ่ายเดินมาหา โนม้ตัวลงมาจ้องตาเด็กชายที่สูงแค่นี้เพียงต้นแขนเธอ ธรณีสถิงหน้าเล็กน้อย กวาดตาสำรวจใบหน้าที่ไม่คุ้นเคยของอีกฝ่าย น่าแปลกที่แม้แต่เสียงของความคิดก็ไม่มีควมหวาดระแวงในตัวคนแปลกหน้า

“พามผมออกไปจากที่นี่หน่อยได้ไหมครับ” เขาขอร้องอย่างเชื่อมั่นว่าหญิงสาวช่วยเขาได้ เนื่องจากเธอดูไม่กลัวอะไร เหมือนเป็นส่วนหนึ่งของป่าใหญ่แห่งนี้

หญิงสาวปริศนายัดหลังตรง เอามือไพล่หลัง เชิดดอกเล็กน้อย
 “เธอกลัวเธอ” บนใบหน้ารูปไข่ยังมีรอยยิ้ม เหมือนกำลังไอ้อวด
 ความกล้าหาญที่สามารถมาเดินเล่นอยู่ในนี้ได้
 ธรณี่ไม่ใช่คนหญิงในศักดิ์ศรี เขาพยักหน้าและยอมรับอย่างง่ายดาย
 ว่า “กลัวครับ”

แม้จะสวยงามชวนให้ตกตะลึง แต่อย่าลืมความจริงว่าเขาไม่เคยมา
 ที่นี้ ไม่มีคนรู้จักอยู่ด้วย ไม่ช้านานจึงกลับมารู้สึกไม่ปลอดภัยอีกครั้ง

“โอ้ มันก็แค่ความฝัน เธอกลัวอะไรนัก”

หญิงสาวยิ้มจนเกือบจะหัวเราะ ขณะที่ธรณี่มุ่นคิ้ว

ความฝันเธอ

“มองฉัน”

เด็กชายเบนสายตาดูมองสำรวจรอบกายอยู่ครู่หนึ่งกลับไปหาเจ้าของ
 คำสั่ง เธอโน้มกายลงมาอีกครั้ง ก่อนจะใช้ปลายนิ้วชี้เย็บมุมเขาอย่างมันเขี้ยว

“ระลึกไว้เสมอว่าฉันมีตัวตน ณ มุมใดมุมหนึ่งของโลกใบนี้”

นิ้วเรียวชี้ขึ้นไปบนท้องฟ้า จากนั้นดวงตาสองคู่ก็จับจ้องพระจันทร์
 ดวงเดียวกัน มันเป็นสิ่งเดียวที่จริงแท้ ไม่ถูกปรุงแต่งโดยจิตใต้สำนึก

“และเธอ...เกิดมาในตระกูลพระอาทิตย์เพื่อเป็นที่รักของพระจันทร์”

๑

จับกรगत

เพียงก้าวแรกที่ได้เหยียบคฤหาสน์สี่เหลี่ยมวอลสโตร์โมเดิร์น คลาสสิกผ่านบานประตูโค้งที่โอบโอบกับปราสาท ปรินซ์เพ็ทเทอบอยกเปลี่ยนชื่อเป็นพจมานให้รู้แล้วรู้รอด เธอไม่ได้ถักเปีย ไม่ได้หอบหิ้วสัมภาระมาอยู่ในบ้านหลังนี้ แต่ความรูสึกของคนธรรมดาที่กำลังเดินเข้าที่พักอาศัยหรือหา คงไม่ต่างกันเท่าไร

ผู้นำทางเธอคือสาวใช้ คฤหาสน์ตระกูลจับกรगतมีตราสัญลักษณ์รูปพระจันทร์ขนาดใหญ่นับว่าโลหะสีชาวสลบทอง สลักคำว่าจับกรगतอยู่ข้างล่าง ปรินซ์เพ็ทเทอจึงมั่นใจว่าแท้กชีพาเธอมาไม่ผิดบ้าน ที่เด่นเป็นสง่าหน้าตัวบ้านมืหมาคือประติมากรรมหินอ่อนรูปเทพบุตรประคองพระจันทร์เสี้ยวบนลานน้ำพุขนาดยักษ์ ซึ่งปรินซ์เพ็ทเทอเชื่อว่าสมาชิกทุกคนในบ้านสามารถลงเล่นน้ำได้โดยไม่เบียดเสียดกัน

อะไรจะยิ่งใหญ่ปานนี้

ย้อนเวลากลับไปก่อนหน้านี้ประมาณสิบนาที่ ปรินซ์เพ็ทเทออดเรียกคนในบ้าน จากนั้นก็มีเสียงออกมาจากเครื่องอินเตอร์คอมที่มีกล้องจับ

ใบหน้าแขกผู้มาเยือน คำถามที่ส่งมาตามสายคือเธอต้องการมาพบใคร หญิงสาวไม่ได้ตอบคำถาม เพียงแค่มองกล้อง แฉ่งชื่อตัวเองและบอกว่าเป็นลูกเต้าเหล่าใคร จากนั้นอีกฝ่ายก็เงียบไป

นาที่ต่อมาชายรูปร่างผอมบางขับรถกอล์ฟออกมาเปิดรั้วให้ พริบพรีให้สาวสวีตอีกฝ่าย ก่อนจะได้รับการเชื้อเชิญเข้าไปในบ้านหลังใหญ่โดยให้นั่งรถไปด้วยกัน ตลอดทางเข้าบ้านเธอสำรวจทั่วอาณาเขตที่ถูกล้อมรั้วด้วยความอึ้งทึ่ง เธอรู้ว่าพ่อเคยเป็นทายาทมหาเศรษฐีและเติบโตที่นี่ พ่อเล่าเรื่องราวมากมายเกี่ยวกับตระกูลจันทรกานต์ให้ฟัง แต่ไม่เคยให้ดูรูปบ้าน ไม่เคยพามาเยือน พริบพรีไม่เคยรู้ว่าบ้านของพ่อยิ่งใหญ่อลังการขนาดนี้

ครอบครัวของพ่อรวยมาก รวยมากจริงๆ

หญิงสาวแทบลืมหายใจเมื่ออย่างกรายเข้าไปด้านใน พยายามจำกัดสายตาแค่แผ่นหลังของสาวใช้ที่รับไม้ต่อจากคนขับรถ เพื่อจะได้ไม่ตกตะลึงกับสิ่งรอบกายจนขาดอากาศหายใจตายไปเสียก่อน บ้านหลังนี้ยิ่งกว่าคำนิยามทั้งหมดทั้งมวลของความหรูหราฟุ่มเฟือย การตกแต่งภายนอกสวยงาม ส่วนภายในนั้นล่อค่า พริบพรีไม่สามารถประเมินราคาวัสดุตกแต่งและเฟอร์นิเจอร์ที่ตนเห็นได้ แต่เดาว่าแจกันใบใหญ่หนึ่งใบอาจมีมูลค่าเทียบเท่ากับค่ารักษาพยาบาลของแม่เธอในเวลา

ครุหาสน์หลังนี้คือแหล่งรวมความมั่งคั่งที่เธอไม่เคยสัมผัสมาก่อนทั้งชีวิต

พริบพรีเริ่มมองเห็นผู้คน สาวใช้ในชุดยูนิฟอร์มสีดำนับพันคนเหมือนสีขาแบบเดียวกันออกมาต้อนรับด้วยความสนอกสนใจ แต่ที่ตึงสายตาเธอไว้คือหญิงวัยกลางคนในชุดกระโปรงเรียบหรูสีครีม หล่อนเดินลงบันไดมาในท่วงท่าสง่างามพร้อมพอบ้านหนึ่งคน สายตาของหล่อนจับจ้องที่พริบพรีเพียงคนเดียว

“สวีตตี้คะ” พริบพรีหยุดยืนหน้าบันได กล่าวคำทักทายพร้อมน้อมตัวทำความเคารพเจ้าของบ้านอย่างมีมารยาท เธอเดาว่าตรงหน้าเธอคือญาติ

คนใดคนหนึ่งของพ่อ

“หนูเป็นลูกสาวคนโตของพลใช้ไหม” หล่อนถาม ก่อนจะเดินมาหยุดตรงหน้าอย่างไม่อยากเชื่อสายตา “พริบพรี”

“ค่ะ คุณผู้หญิง”

“ไม่ๆ อย่าเรียกอย่างนั้น ป้าเป็นพี่สาวของพ่อหนู ชื่อเนตรลดา เรียกคุณป้าได้เลย”

พริบพรีพยักหน้าพร้อมรอยยิ้มโล่งใจที่อีกฝ่ายมีท่าทีต้อนรับมากกว่าขับไล่ไล่ส่ง ตลอดทางมา เธอกลัวว่าการปรากฏตัวในฐานะลูกสาวของตนพลจะทำให้คนที่รังเกียจและสมเพช แต่ดูเหมือนว่าจะกังวลมากไปหน่อย

“พริบพรี...” เนตรลดาพริ้มยิ้มใจ ไม่สามารถสรรหาคำใดมาอธิบายความรู้สึกในเวลานี้ได้ “เราเข้าไปคุยกันในห้องรับแขกดีกว่า... อรุณ เธอขึ้นไปตามคุณพ่อกับคุณแม่เดี๋ยวนี้เลย”

หล่อนสั่งพ่อบ้านที่ยืนอยู่ด้านหลัง อรุณพยักหน้ารับคำสั่งและกลับขึ้นไปด้านบนอีกครั้ง

พริบพรีเดินตามผู้เป็นป้าไปยังปีกขวาของคฤหาสน์ซึ่งเป็นที่ตั้งของห้องรับแขก ด้านข้างมีห้องครัวขนาดเล็กสำหรับเตรียมของว่างและเครื่องดื่ม เธอคงไม่รู้ว่านี่เป็นห้องครัวถ้าประตูไม่เปิดค้างไว้ มองเข้าไปด้านในเห็นสาวใช้กำลังเตรียมของรับรองแขกอย่างรู้หน้าที่

เมื่อทั้งสองคนนั่งลงบนโซฟาหุ้มผ้ากำมะหยี่สีน้ำตาล พริบพรีก็เป็นฝ่ายเริ่มบทสนทนา

“หนูรู้ว่าคงจะฟังดูไม่ดีเลย ถ้าหนูบอกว่าหนูมาที่นี่เพื่อขอความช่วยเหลือ เพราะก่อนหน้านี้หนูไม่เคยมา”

“ไม่หรอก ป้าตั้งใจที่หนูนึกถึงพวกเรา” เนตรลดาคลี่ยิ้มยินดี ในแวตาปรากฏความเอ็นดูเด็กอายุน้อยกว่า

พริบพรีเดาไม่ออกว่าพี่สาวของพ่ออายุเท่าไร หล่อนดูอ่อนวัยกว่าแม่ของเธอเสียอีก

“หนูอายุเท่าไรแล้วละ”

“ยี่สิบห้าแล้วค่ะ ปีนี้อะยี่สิบหก เอ่อ...คุณป้าอยากได้หลักฐานยืนยันหรือเปล่าคะว่าหนูเป็นลูกพ่อ หนูจะให้ดูสำเนาสูติบัตร...”

“ไม่จำเป็น ไม่ หลักฐานอยู่บนใบหน้าของหนูแล้ว”

ใครต่อใครต่างก็บอกว่าพริบพริหน้าเหมือนพ่อที่สุด ส่วนน้องสาวและน้องชายมีลักษณะใบหน้าคล้ายคลึงกับแม่มากกว่า

หญิงสาวนำมือที่จับกระเป๋าผ้าบรรจุเอกสารกลับมาวางบนตักเช่นเดิม จวบจนนาทีนี้เธอยังรู้สึกแปลกแยกจากทุกอย่างที่รายล้อม แม้ว่าพ่อจะมาจากที่นี่ แต่บ้านหลังนี้ไม่ใช่ที่ของเธออย่างแน่นอน

“ป้าเคยเห็นหนูในงานศพของพล ต่อให้ผ่านมาสิบกว่าปีแล้วก็ยังจำหนูได้”

คำบอกเล่านี้ทำให้พริบพริรู้สึกผิด ในงานศพของدنุพลมีสมาชิกของจันทรกานต์มาร่วมงานจำนวนไม่น้อย แต่เธอจำพวกเขาไม่ได้สักคน เพราะตอนนั้นเธออายุเพียงแค่สิบขวบ

“มีอะไรที่พวกเราพอช่วยหนูได้บ้าง” เนตรลดาถามหลังจากสาวใช้เข้ามาวางของว่างบนโต๊ะอย่างพิถีพิถัน

“คือ...” หัวใจของพริบพริสั่นไหวไม่มั่นคงเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น มันทวีความเลวร้ายอย่างรวดเร็วจนเธอและน้องตั้งตัวไม่ทัน “เมื่ออาทิตย์ก่อน แม่ของหนูชักจนหมดสติคะ ตอนนั้นไม่มีใครอยู่บ้าน กว่าหนูจะกลับถึงก็เกือบสายไปแล้ว หมอบอกว่าแม่มีเนื้องอกในสมอง ต้องผ่าตัดอย่างเร่งด่วน ตอนนั้นการผ่าตัดผ่านพ้นไปได้ด้วยดี แต่แม่ของหนูยังไม่ได้สติคะ”

รอยยิ้มพลันเลือนหายไปจากใบหน้าของเนตรลดา หล่อนเผยอปากอยากจะทำอะไรสักอย่างแต่พูดไม่ออก ทำได้เพียงแค่ส่งสายตาแสดงความเห็นใจต่อเรื่องที่เกิดขึ้น

“หนูก็เลย...มีปัญหาเรื่องเงิน” พริบพริละอายใจที่จะพูดปัญหาออกมา

ตรงๆ แต่ก็ต้องพูดอย่างไม่มีทางเลือก นึกขอบคุณความเอื้ออาทรจาก
คู่สนทนาที่ทำให้พอคลายความกังวลว่าจะถูกมองไม่ดีลงได้บ้าง

“คำรักษาแม่ไข้ใหม่ ไม่มีปัญหาเลย แต่ขอป่าไปเยี่ยมแม่หนูหน่อย
นะ แล้วก็พบน้องๆ ของหนูด้วย พวกเขาสบายดีหรือเปล่า”

“น้องๆ สบายดีค่ะ พรีิ่งเรียนอยู่ ม. หก ส่วนพฤกษ์เรียนอยู่ ม. สาม”
พริบพรีกระตือรือร้นกับการตอบคำถาม

“พริบพรี พรีิ่งพราย พฤกษ์” เนตรลดตาทวนชื่อที่ได้ ฟลางนึกถึง
บรรยากาศหุดหู่ในงานศพของน้องชาย “ป่าเห็นพฤกษ์ตอนที่เขายังตัวแดงๆ
อยู่เลย น่าเสียดายที่เขาไม่ได้ใช้เวลาอยู่กับพ่อของเขา”

“ค่ะ พรีิ่งเองก็เชื่อว่าจ่าพ่อได้ ตอนนั้นพรีิ่งอายุแค่สองขวบ”

มีเพียงแค่พริบพรีที่จ่าตนุพลได้ ต่อให้ภาพช่วงเวลาที่สองพ่อลูกมี
ร่วมกันจะเลื่อนรางแค่ไหน แต่รอยยิ้ม เสียงหัวเราะ และสัมผัสของพ่อยัง
กระจ่างชัดในความทรงจำของเธอ

“ที่ผ่านมา หนูลำบากมากหรือเปล่า”

พริบพรีเงียบ ก่อนจะส่ายหน้าปฏิเสธความจริงที่ว่าเธอพบเจอความ
ลำบากมากมาย สาหัสที่สุดคือช่วงที่เรียนมหาวิทยาลัย ที่ไม่บอกอีกฝ่ายเพราะ
ไม่อยากทำตัวให้หน้าสงสารไปมากกว่านี้ เธอไม่เคยถือโทษโกรธเคืองจันทรวงานต์
ที่ไม่เหลียวแลครอบครัวเล็กๆ ของเธอ เพราะรู้ดีว่าเป็นการตัดสินใจของ
พ่อกับแม่ที่เลือกจะปลีกตัวออกมาจากตระกูล เหตุผลคือพวกเขาไม่เห็นด้วย
กับความรักของชายหญิงที่ฐานะแตกต่างกันเกินไป

ทัศนคตินั้นทำให้เธอไม่อยากข้องเกี่ยวกับตระกูลจันทรวงานต์ด้วย
เช่นกัน อีกทั้งยังประทับใจในตัวพ่อที่ตัดสินใจแยกตัวออกมาสร้างครอบครัว
กับแม่ พริบพรีเคยคิดว่าคนในจันทรวงานต์ต่างถือตัวและมีนิสัยดูถูกคน แต่
การพบกับเนตรลดตาเปลี่ยนความคิดของเธอครั้งใหญ่

“เนตร นั้น...”

เสียงแหบเครือของหญิงสูงวัยเรียกสายตาของป่าหลาน พริบพรีรีบ

ไหว้สวัสดีคู่สามีภรรยาที่พากันเดินเข้ามา ทั้งสองมองเธอตาไม่กะพริบ

“พริบพรี นี่คุณปู่คุณย่าของหนู” เนตรลดาแนะนำทั้งคู่

หญิงสาวจำได้ ปู่ของเธอมีชื่อว่าลือชา ส่วนย่าชื่อมาลัย และนอกจาก เนตรลดาซึ่งเป็นพี่สาวแล้ว พ่อยังมีน้องชายฝาแฝดชื่อว่าดลวัฒน์ คนที่เธอ อยากพบหน้าที่สุด เพราะเขามีใบหน้าเหมือนพ่อราวกับแกะ เธออยากรู้ว่า ถ้าพ่อมีชีวิตอยู่ถึงปัจจุบันจะมีหน้าตาเป็นเช่นไร

มาลัยปิดปาก ก่อนจะซบไหล่สามีแล้วสะอื้นซັก พริบพรีไม่เข้าใจ ปฏิกริยาของผู้เป็นย่าว่าเกิดจากความรู้สึกใดกันแน่ เช่นเดียวกับสายตา หม่นหมองของชายชราที่ทอดมองเธอ เนตรลดาลุกไปปลอบใจทั้งคู่ ก่อน ที่มาลัยจะแยกตัวจากไปดื้อๆ โดยมีสาวใช้รี่เข้ามาช่วยประครอง

ส่วนลือชาเดินเข้ามาหา เผยรอยยิ้มอบอุ่นพร้อมทั้งสำรวจใบหน้า พริบพรี คำพูดของท่านเป็นสิ่งที่หญิงสาวผู้คิดมาเสมอว่าตนเองไม่เป็นที่ ต้องการของญาติมิตร ไม่คาดคิดว่าจะได้ยิน

“ยินดีต้อนรับสู่จันทรกานต์นะ พริบพรี”

เนื่องจากแพทย์จำกัดให้เข้าเยี่ยมผู้ป่วยไอซียูได้แค่สองคน พริบพรี จึงรออยู่หน้าห้องกับเนตรลดา หม่อมมอมแม่ที่หลับไหลไม่ได้สติภายใต้ หน้ากากออกซิเจนด้วยความเศร้าสร้อย พริยากลายเป็นเจ้าหญิงนิทรา มา สิ้นแล้ว และยังไม่มีทีท่าว่าจะฟื้น

ด้านในห้องไอซียูมีน้องๆ ของเธอที่เพิ่งกลับมาจากโรงเรียน พริ้งพราว เยื่องซิมอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ส่วนพฤกษ์ยังเคร่งขรึมและดูเป็นผู้ใหญ่ กว่าอายุเหมือนเดิม เขาไม่เคยร้องไห้ให้ใครปลอบ พริบพรีมองเห็นความ ต้องการของน้องชายที่จะเป็นที่ยึดเหนี่ยวของแม่และพี่ๆ มาแต่ไหนแต่ไร

หลังจากได้เยี่ยมผู้ป่วย เนตรลดาก็ไปจัดการคำรักษาพยาบาลซึ่งเป็นปัญหาหนักของพริบพรีให้แล้วเสร็จ จากนั้นก็ขับรถพาหลานทั้งสามไป รับประทานอาหารข้างนอก พริ้งพราวกับพฤกษ์ลอบมองป้าอยู่เป็นระยะ

เพื่อคาดเดาความคิดที่หล่อนมีต่อพวกเขา เกรงว่าความเมตตาอารีที่มอบให้มาจะเป็นของปลอม แต่ก็จับสังเกตอากัปกิริยาด้านลบไม่ได้แม้แต่ชนิดเดียว

“ตอนนี้เราอยู่กับสามคนในบ้านนะเธอ”

เนตรลดาถามขณะรับประทานอาหารมื้อใหญ่ พกฤษ์กับพริ้งพรายกินไม่ยั้งเพราะโอกาสดีๆ แบบนี้แทบไม่มีเข้ามาในชีวิต ส่วนพริบพริยังพอสงวนท่าทีไว้ได้

“ค่ะ”

“ป้าว่าให้พริ้งกับพกฤษ์เข้าไปไหว้คุณปู่คุณย่าหน่อยก็ดีนะ พวกท่านต้องอยากเจอแน่เลย”

คาดเดาจากสถานการณ์เมื่อตอนกลางวันแล้ว พริบพริเดาว่ามาลัยคงไม่อยากจะเห็นหน้าหลานสักเท่าไร แต่ก็พยักหน้าตอบรับ

“ไว้เป็นเสาร์หรือไม่ก็อาทิตย์นะคะ”

“จ๊ะ หนูมีเบอร์ป้าแล้ว จะมาเมื่อไรติดต่อมาได้เสมอนะ” เนตรลดาพูดทั้งรอยยิ้ม เมื่อนึกเรื่องสำคัญได้ก็รีบถาม “ป้าสงสัยเรื่องหนึ่ง หนูมีแฟนหรือยัง”

พริบพริไม่รู้จะทำไมเนตรลดาถึงสงสัยเรื่องนี้ขึ้นมาได้ แต่ก็ตอบตามตรง “ตอนนี้โสดค่ะ”

“น่าเสียดายความสวย”

อ้อ อย่างนี้เอง

พริบพริไม่กล้าคิดหรือกว่าตัวเองสวย แต่ช่วยไม่ได้ที่เงาในกระจกคอยบอกย้ำอยู่ทุกวัน เธอมีหน้าผากโหนกนูน คิ้วเรียวยาว ตาสองชั้นขนาดไม่โตมาก จมูกเขตรันโดยธรรมชาติ ปากอวบอิมสมดูกลับสัดส่วนทั้งหมดตั้งแต่เล็กจนโตเธอไม่อยากจะปรับเปลี่ยนอะไรบนใบหน้าของตัวเองทั้งนั้น

“แล้วทั้งสามคนรู้อะไรเกี่ยวกับจันทร์กานต์บ้าง เรื่องของครอบครัว ผิงพ่อเคยถูกเล่าเป็นนิทานก่อนนอนบ้างหรือเปล่า” เนตรลดาข้ามไปประเด็น

ต่อมา

สามพี่น้องมองหน้ากัน ก่อนที่พริ้งพรายกับพฤษภจะส่ายหน้า ยังคงเสียบปืนส่วนใหญ่ ปล่อยให้พี่สาวเป็นตัวหลักในการดำเนินบทสนทนา

“หนูจำได้ว่าพ่อเคยเล่าเรื่อง...เอ่อ ตระกูลแห่งเทพพระจันทร์ให้ฟังคะ” มันเป็นนิทานก่อนนอนจริงๆ พริบพรีคิดอย่างนั้นมาเสมอ ตอนนี่จึงรอการยืนยันจากป้าที่กำลังอมยิ้ม

ในความทรงจำของพริบพรี ดนุพลเป็นทนายความผู้เก่งกาจ โหมงานหนักเพื่อสร้างความมั่นคงให้แก่ครอบครัว แต่ก็ยังแบ่งเวลามาดูแลลูกสาวเล่าเรื่องต่างๆ นานาให้ฟัง บางเรื่องมีหลักฐานพิสูจน์ได้ แต่บางเรื่องก็ฟังดูเหมือนเทพนิยายเกินกว่าจะเป็นความจริง

“ใช่ ตระกูลเรามีเชื้อสายเทพ” เนตรลดากล่าวอย่างภาคภูมิใจในนามสกุลของตน ทว่าสร้างความประหลาดใจให้อีกสามคนที่เหลือ

ตอนที่พริบพรีเป็นเด็กเรื่องนี้ฟังดูน่าตื่นตาตื่นใจ ทว่าตอนนี้กลับฟังดูพิลึก

“เทพอะไรครับ” พฤษภมุ่นคิ้ว

“เทพแห่งพระจันทร์ที่จุติมาเป็นมนุษย์ ทุกคนในตระกูลเราเกิดมาพร้อมความโชคดี อันมาจากคำอวยพรของเทพผู้ปกครองท้องฟ้า”

เกริ่ง

พริ้งพรายทำซ้อนหลุดมือ ร่วงกระแทบจานกระเบื้องโดยไม่ได้ตั้งใจ มองเนตรลดาด้วยสายตามีคำถาม

นี่ป้าเล่นต่อมุกกับพี่พริบหรือ

“อ้อ...คะ” พริบพรีรับคำมึนๆ จำได้คร่าวๆ ว่าเคยฟังเรื่องเทพแห่งท้องฟ้า ส่วนรายละเอียดปลีกย่อยลืมนไปหมดแล้ว

พฤษภยังคงทำหน้าที่พิลึกพิลั่น แต่ก็ไม่ถามอะไรออกไป

เนตรลดาทัวร์เราะน้อยๆ เมื่อสังเกตสีหน้าหลานแต่ละคน “ป้ารู้สำหรับคนนอกมันฟังดูเหลือเชื่อ ถ้าพวกหนูไม่ใช่คนในครอบครัวป้าก็คง

“ไม่เล่าให้ฟัง”

“คนในครอบครัวเธอคะ” พริ้งพรายทำหน้าที่ไม่ยากเชื่อว่าจะได้ยินคำนั้น และป้าของเธอพยักหน้าอย่างมั่นใจ

“พริบพรี พริ้งพรายและพฤกษ์ เป็นคนของจันทรกานต์”

“เท่าที่หนูรู้คือพ่อของหนูขอออกจากตระกูลแล้ว พ่อกับแม่เปลี่ยนนามสกุลใหม่ทั้งคู่ แม่เลี้ยงหนูตัวคนเดียวหลังจากที่พ่อเสีย หนูไม่คิดว่าพวกเราเป็นส่วนหนึ่งของพวกคุณนะคะ”

“พริ้ง” พริบพรีปรามน้องสาว พริ้งพรายมีนิสัยพูดโผงผาง ไม่ค่อยระมัดระวังคำพูดและน้ำเสียงโดยเฉพาะเวลาของขึ้น สิ่งที่พริ้งพรายควรระลึกไว้เสมอคือเงินก้อนใหญ่ที่จะพาสามพี่น้องผ่านวิกฤติครั้งนี้ไปได้มาจากเนตรลดา การให้ความเคารพหล่อนจึงเป็นสิ่งที่สมควรทำ

พริ้งพรายพนมมหายใจสั้นๆ ก่อนส่องมองไปทางอื่น

“แต่เราไม่ได้โชคดี เราคงไม่ใช่จันทรกานต์” พฤกษ์พูดเสียงเนิบนาบ เนตรลดา mong ว่าเด็กหนุ่มคนนี้น่าสนใจ มีลักษณะของผู้นำตั้งแต่ยังเด็ก วางตัวสุ่มเหมือนคนเป็นพ่อไม่มีผิด

“ก็แค่มาเป็นส่วนหนึ่งของเรา ป้าเชื่อว่าพฤกษ์จะโชคดี สมความปรารถนาทุกอย่าง”

พฤกษ์ระบายยิ้มนิดๆ ไม่ได้สนใจประโยคที่ฟังดูเหมือนข้อเสนออันล่อตาล่อใจ

“ป้าเพิ่งนึกได้ว่าวันเสาร์ที่จะถึงนี้เราจะจัดพิธีบวงสรวงเทวรูปเทพีตามธรรมเนียมของสองตระกูล จันทรกานต์กับสุรยกานต์ ป้าอยากให้ทั้งสามคนร่วมพิธีด้วย”

สุรยกานต์...พริบพรีจำนามสกุลนี้ได้ ดนุพลเคยเล่าว่าเป็นตระกูลที่เกิดพร้อมจันทรกานต์ เปรียบเสมือนพี่น้องตระกูลเดียวกันแม่ไม่มีสายเลือดเกี่ยวข้อ แน่หนอนว่าหากมีเทพแห่งพระจันทร์ก็ต้องมีเทพแห่งพระอาทิตย์ สุรยกานต์มีเชื้อสายจากเทพจตุรเศวตเช่นกัน

พริ้งพรายมองหน้าปรีक्षाพีสาว พริบพริสตาตอบเล็กน้อยก่อนจะ
ถามเนตรลดา

“อ่า...คุณป้าแน่ใจหรือคะ ยังไงพวกเราที่รู้สึกว่าเป็นคนนอกอยู่ดี”

“อย่าพูดอย่างนั้นสิพริบพริ วันนั้นเป็นวันดี ทั้งสามคนจะได้เข้าไป
ไหว้คุณปู่คุณย่า ถือว่าเห็นแก่ป้านะ”

คงเพราะประโยคหลังที่ทำให้ไม่มีใครกล้าหาข้ออ้างมาปฏิเสธอีก พวก
เธอไม่ได้เห็นแก่ป้าหรือ เห็นแก่เงินของป้าที่ช่วยเหลือแม่ต่างหาก

เมื่อมาถึงบ้าน พริ้งพรายโยนกระเป่าเป่าใส่โซฟาและทิ้งตัวนั่งอย่าง
หงุดหงิดงุ่นง่าน ขณะที่พริบพริวางกระเป่าผ้าของเธอลงบนโต๊ะด้วยท่าที่
สงบ พลังนึกในใจว่าคิดถูกแล้วที่เดินทางไปคฤหาสน์จันทร์กานต์ตามลำพัง
หลังน้องๆ ไปโรงเรียน เพราะถ้าไปกันครบสามคน น้องทั้งสองอาจจะพูดจา
หรือแสดงอาการปรีक्षाไม่เหมาะสมต่อหน้าปู่กับย่าด้วย แต่กับป้าคนเดียวเธอ
ก็ร้อนๆ หนาวๆ แล้ว

“เจอของแปลกเข้าแล้วไง นี่มันเรื่องอะไรกันเนี่ย” พฤษ์วางเป็ลงบน
โซฟาตัวเดียวกับที่พริ้งพรายนั่ง ก่อนจะถอดรองเท้านักเรียนเก็บใส่ตู้ มอง
ไปทางหน้าต่างก็เห็นรถของเนตรลดาเคลื่อนตัวห่างจากหน้าบ้านไป

ก่อนหน้านี้จินตนาการของเธอไม่ต่างจากพี่สาวทั้งสอง คนที่บ้านปู่กับ
ย่าควรจะต้องตัวสูงส่ง ไม่เห็นหัวคนฐานะไม่ดี ยิ่งพ่อยอมทิ้งสมบัติทุกอย่าง
เพื่อแม่ที่ไม่มีอะไรติดตัวเลยสักอย่าง ทุกคนในจันทร์กานต์ยิ่งต้องหัวเราะเยาะ
พริบพริด้วยความสมเพชตอนที่เธอโผล่หน้าไปขอความช่วยเหลือ

แต่นอกจากจะต้อนรับและให้ความช่วยเหลือด้วยความเอื้ออาทรแล้ว
ยังมีความเชื่อแปลกๆ มาเล่าให้ฟังอีก

“เทพแห่งพระจันทร์ เขาดูเซเลอร์มูนกันมากไปหรือเปล่า”

พริ้งพรายนวดขมับ พฤษ์หันไปพยักหน้าเห็นด้วย

“กำลังจะพูด”

“เขาอุตส่าห์ช่วยเรา ได้ยินอะไรแปลกๆ ก็เออออไปก่อนเถอะ” พริบพรีถอนหายใจเฮือกใหญ่ ในที่สุดความเครียดที่สั่งสมมาหลายวันก็ทุเลาลงเสียที่ ง่ายกว่าที่คิดจนนึกว่าผ่านไป “พริ้ง พฤกษ์ พิงนะ ตอนนี้อาเนตรเขาอยากให้เราทำอะไรทำไปก่อน ท่องไว้ว่าเพื่อแม่ๆ เกิดแม่มีเลือดออกในสมองจนต้องผ่าตัดอีก อย่างน้อยเราก็มีแหล่งทุน”

อาการของพริยาจะว่าพันซีดอันตรายก็ไม่ได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ หมอบอกว่าต้องดูอาการไปสักระยะ ปล่อยให้พริยารู้สึกตัวก่อนถึงจะบอกได้ว่ามีแนวโน้มไปในทางที่ดี

“ถ้าแม่พีน แม่ต้องดูที่พริบแน่ๆ” พริ้งพรายกอดอกมองพี่สาวที่ยืนทำหน้าที่เห็นดเห็น้อยกับชีวิตอยู่ตรงหน้า

“แล้วเธอสองคนจะปกป้องพี่ไหมล่ะ เราไม่มีทางเลือกมากนักหรอกนะ พี่ไม่สามารถหยิ่งยโสได้ในช่วงเวลาความเป็นความตายของแม่”

“รู้ เราคุยกันแล้ว” พฤกษ์กลกอกตา จำได้ว่าเมื่อคืนสามพี่น้องนอนดึกแค่ไหน ครึ่งก่อนคืนเสียไปกับการเปรียบเทียบข้อดีข้อเสียของการบากหน้ากลับไปหากกลุ่มคนที่พอหันหลังให้

“พี่ละอยากให้เราไปเห็นคดีหานั้นนั้น ใหญ่มาก! อย่างกับพระราชวัง มีรูปปั้นเทพแห่งพระจันทร์เด่นเป็นสง่าอยู่หน้าบ้าน ระยะห่างจากรั้วถึงตัวบ้านนี่ต้องใช้รถกอล์ฟมารับเลยนะ ข้าวของข้างในบางชิ้นแพงกว่าบ้านเราทั้งหลังอีก”

พริบพรีเล่าด้วยความทึ่ง นึกถึงสิ่งที่เห็นมาแล้วก็ตกตะลึงซ้ำแล้วซ้ำเล่า เธอเป็นคนเดียวที่เห็นบ้านหลังนั้นด้วยตาตนเอง จากนั้นก็เดินทางไปโรงพยาบาลกับเนตรลดา พริ้งพรายกับพฤกษ์ตามไปสมทบที่นั่น

หว่านห้องทั้งสองกลับเฉลยข้อสงสัยเรื่องที่น่าตื่นตาตื่นใจของพริบพรี พริ้งพรายเห็นพี่สาวดูผิดหวังที่ไม่มีใครมีอารมณ์ร่วม จึงโยนคำถามให้ “พี่เจอใครบ้าง นอกจากบ้านเนตร”

“ปู่ ย่า คนใช้ พ่อบ้าน ไอ้ไฮ พี่นับไม่ถ้วนเลย”

“ปู่ว่ายังไงบ้าง” พฤกษ์เป็นคนถาม

“ปู่ต้อนรับพี่นะ แต่ย่ำร้องให้แล้วก็เดินหนีไป ป้าเนตรบอกว่าย่าเป็นคนอารมณ์อ่อนไหวง่าย”

“อย่างนี้ถ้าเจอพี่รั้งกับพฤกษ์น่าจะปล่อยโฮ” พี่รั้งพรายพึมพำคนเดียว

“พี่เจอแผลพ่อใหม่” พฤกษ์ถามต่อ เคยได้ยินมาจากแม่ว่าพ่อมีแผลที่หน้าตาเหมือนกันมาก

พริบพริส่ายหน้า “ป้าเนตรบอกว่าอาดลอยู่บ้านอีกหลัง แต่ถ้าเราไปงานบวงสรวง เราก็จะได้เจออาดล”

จากนั้นก็เกิดเป็นความเงิบ ราวกับว่าดลวัฒน์เป็นเหตุผลเดียวที่ทำให้พี่รั้งพรายกับพฤกษ์ยอมไปร่วมงานนั้น ทั้งสองคนไม่มีความคิดที่จะหาทางบ่ายเบี่ยงอีก

๒

สุรยกานต์

พริบพรีกังวลเรื่องชุดที่ต้องสวมไปร่วมพิธีบวงสรวงเทวรูปในวันเสาร์ที่จะถึงอยู่บ้าง แต่เพียงโทร. ไปขอคำปรึกษาจากเนตรลดาว่าต้องสวมชุดแบบไหน หล่อนกลับหาทางออกให้ด้วยการส่งพนักงานจากห้องเสื้อแห่งหนึ่งมาที่บ้านเพื่อวัดตัวสามพี่น้อง วันต่อมาพนักงานคนเดียวก็นำชุดมาให้ลองหลายแบบ ซึ่งทุกตัวเน้นสีขาวเป็นหลัก มีลวดลายไม่มาก

พริบพรีเลือกเดรสเบลเซอร์สีขาวล้วน แขนยาวถึงศอก กระดุมสีทองสองแถวเรียงตัวลงมาสุดชายกระโปรงซึ่งยาวเลยเข่าเล็กน้อย ช่วงเอวเข้ารูปโดยไม่ต้องใช้เข็มขัด มีรองเท้านสูงหลายแบบให้เลือก พริบพรีชุดุ่ที่มีสีน้ําดำที่สุด

พริ้งพรายเลือกจัมป์สูทแขนสั้น ชายยาว ดีไซน์เรียบง่าย และยืนกรานว่าจะสวมรองเท้าคัทชูของตัวเอง ไม่ใส่รองเท้านี้เป็นอันขาด ขณะที่พฤกษ์เลือกเซ็ทแขนยาวกับกางเกงสีเบจ รองเท้านี้สีน้ำตาล

เสื้อผ้าทั้งหมดนี้เนตรลดาเป็นคนออกค่าใช้จ่ายให้ และไม่ใช้แค่นั้น เมื่อวันเสาร์มาถึง หล่อนยังส่งช่างแต่งหน้าทำผมมาที่บ้านพริบพรีเพื่อแปลง

โฉมสามพี่น้อง แต่ดูเหมือนว่าช่างทั้งสองจะประณีตกับพริบพรีเป็นพิเศษ หญิงสาวเดาว่าน้องของเธอคงดูไม่น่าเข้าใกล้ ชอบทำหน้าที่ตาเหมือนไม่ยอมยกให้ใครมาข่มขู่กับตน พวกเขาจึงหันมาสนใจพี่สาวคนโตเป็นหลัก

พริ้งพรายแอบกระซิบถามพริบพรีว่ามันไม่เกินไปหน่อยหรือ งานบวกรวงนั้นสำคัญมากจนผู้ร่วมงานต้องแต่งตัวดีทุกกระเบียดนิ้ว หรือเนตรลดากลัวสามสมาชิกใหม่ทำจันทรกานต์ขายชี้หน้า ถึงได้ส่งคนมาจัดแจงเรื่องการแต่งตัวทั้งหมด พริบพรีได้แต่ยกไหล่ประมาณว่าไม่รู้

เก้าโมงตรง มีรถบรรทุกจากตลาดสดจันทรกานต์มาจอดรอหน้าบ้าน พริบพรีส่งช่างแต่งหน้าทำผมสองคนกลับก่อนจะขึ้นรถคันนั้นเป็นคนแรก ตามมาด้วยน้องๆ ที่ดูไม่ไว้ใจอะไรสักอย่าง โดยเฉพาะฉกาจซึ่งเป็นคนซบถ แต่พริบพรีมีพิกัดของสถานที่ปลายทาง สามารถดูเส้นทางในกูเกิลแมปได้ตลอดเพื่อไม่ให้น้องๆ เป็นกังวล อีกทั้งระหว่างทางฉกาจยังชวนทั้งสามคนคุยเรื่อยๆ ทำให้ความรู้สึกไม่ไว้ใจพอจะลดลงบ้าง

“ช่วงนี้ผมเห็นคนในบ้านจันทรกานต์กำลังเตรียมห้องใหม่สามห้อง คุณหนูทั้งสามจะย้ายเข้าไปอยู่ใช่ไหมครับ”

“เข้าใจผิดแล้วค่ะ”

พริ้งพรายชิงตอบ ขณะที่พริบพรีกำลังสงสัยว่าเนตรลดาเตรียมห้องให้เธอกับน้องหรือเปล่า แต่เท่าที่จำได้ เธอไม่ได้บอกว่าจะย้ายเข้าไปอยู่ด้วยสักหน่อย

“เอ จัดห้องอย่างดีขนาดนั้น ผมว่าไม่ใช่แค่ต้อนรับแขกนะครับ”

“พวกเราจะไม่ย้ายที่อยู่ครับ” พฤกษ์บอกเสียงเรียบแล้วมองไปนอกหน้าต่าง ไม่ฟังฉกาจที่เปลี่ยนไปพูดเรื่องการจากรถแวนนี้ที่ไม่ค่อยแออัด สองข้างทางเริ่มไม่มีตึกรามบ้านช่อง มองไปทางไหนก็เห็นแต่พื้นที่สีเขียว

ภายในครึ่งชั่วโมงก็ถึงที่หมาย รถยนต์แล่นผ่านรั้วที่เปิดกว้างเข้าไปในสวนแห่งหนึ่งซึ่งกินพื้นที่กว่าสิบไร่ มองจากในรถสามารถเห็นรูปปั้นเทพี

ลีชาวโพลนสูงประมาณยี่สิบเมตร หงายทั้งสองมือข้างกาย มือข้างหนึ่ง
ประคองดวงตะวัน มืออีกข้างประคองพระจันทร์เสี้ยว

บริเวณจอดรถมีรถราวๆ ลิบคัน เพียงแค่ยี่ห้อรถก็บ่งบอกถึงฐานะ
ร่ำรวยชนิดที่ไม่มีใครยอมใคร ทั้งสามคนก้าวลงจากรถพลาจกาดมองไป
รอบๆ เสียงกลุ่มคนจำนวนมากแว่วมาจากบริเวณรูปปั้น พริบพริบมองผ่าน
ต้นไม้สูงไปจนเห็นคนมากมายในชุดสีขาวกำลังยืนล้อมล้อมโต๊ะใหญ่ บนโต๊ะ
มีพานพุ่มดอกไม้ ผลไม้และอีกหลายๆ อย่างที่เธอยังเห็นไม่ถนัดนัก

ขณะนั้นชายหนุ่มหญิงสาวคู่หนึ่งเพิ่งลงจากรถเช่นกัน ทั้งสองมองคน
แปลกหน้าพลางนึกไปด้วยว่าเป็นสมาชิกตระกูลไหน ก่อนที่ฝ่ายชายจะเดิน
เข้ามาถาม

“เออ ขอโทษนะครับ ไม่ทราบว่ทั้งสามคน...”

“ฝั่งจันทร์กานต์ครับคุณเตชน์” ฉกฉกชิงตอบด้วยน้ำเสียงเรงร่า

“อะ...อ้าว นี่ญาติผมหรือครับ” เตชน์มองพริบพริเป็นคนแรก ตาม
ด้วยพฤกษ์และพริ้งพราย ก่อนจะนึกอะไรขึ้นได้ “ลูๆ คุณลุงดนตรีใช้ไหม”

“ใช่ค่ะ” คำตอบของพริบพริมากู้กับรอยยิ้มแสดงไม่ตรี เธอเดาว่าชาย
หญิงคู่นี้เป็นพี่น้องกัน อีกทั้งยังมีบางส่วนของใบหน้าของทั้งคู่ที่คล้าย
เธอ

“ดีใจที่ได้เจอกันนะครับ พี่ชื่อเตชน์ น้นน้องสาวพี่ ชื่อติชลา เรียกดี
ก็ได้ น่าจะอายุมากกว่าเราสามคน” เขาพยักพเยิดไปยังสาวสวยที่เดินมาหยุด
อยู่เคียงข้าง เธอพยักหน้าส่งยิ้มให้สามพี่น้องอย่างเป็นกันเอง

“พริบพริคะ นี่พริ้งพราย ส่วนนี้พฤกษ์” พริบพริแนะนำสมาชิกฝั่งเธอ
บ้าง

ติชลายิ้มขำเล็กน้อย “เรียกเร้วๆ คงลื่นพันกันน่าดู”

“นั่นเป็นปัญหาของเราตอนเด็กเลยละค่ะ”

“ยินดีที่ได้พบกันนะคะ พี่ทราบข่าวจากคุณป้าเนตรเมื่อสองวันก่อน
ว่างานบวกรวดคราวนี้จะมียุติมาเพิ่ม ตื่นเต้นที่จะได้เจอมากเลย”

เตชร์รีบพยักหน้าเห็นด้วย แล้วพูดอย่างขี้เล่น “ใช่ สุรยกานต์สมาชิกรายละกว่าจันทรกานต์มาตลอด วันนี้ฝั่งเราอาจจะพอสู้ได้บ้าง”

“พี่เตชร์แค้นมากเลยที่โดนฝั่งนั้นข่มด้วยจำนวนคนทุกปี” ตีชิลาทบปากพี่ชาย

พริบพรียิ้มไม่หุบเพราะชอบผูกมิตรกับคนใหม่ๆ ยิ่งพวกเขามีศักดิ์เป็นญาติยิ่งให้ความรู้ลึกพิเศษ เธอภาวนาให้ที่นี้โอบล้อมไปด้วยมิตรภาพและสายสัมพันธ์ที่ดีตั้งแต่ต้นจนกระทั่งจบงาน

“เตชร์ ตี! รีบขนของไปวางได้แล้ว อย่าชักช้า”

เสียงท่มหัวดังมาจากอีกทาง พริบพรีแทบหยุดหายใจเมื่อเห็นชายวัยกลางคนสวมเสื้อสีเหลืองอ่อนเดินไวๆ เข้ามาร่วมวง เขาคือดลวัฒน์แน่นอน ถ้าพ่อเธอมีชีวิตอยู่จนถึงวันนี้ พ่อจะต้องมีหน้าตาแบบนี้!

เธอหันมองน้องทั้งสองที่จ้องดลวัฒน์ตาไม่กะพริบ รู้ได้โดยไม่ต้องบอกกัน

“ผมกับตีเพิ่งมาเองพ่อ เจอน้องๆ ด้วย” เตชร์ผายมือมาทางสามสมาชิกใหม่

ดลวัฒน์ขยับไปครู่หนึ่ง ก่อนจะยิ้มกว้างและเข้ามาทักทายบรรดาลูกๆ ของพี่ชายฝาแฝด

“ทั้งสามคนโตขนาดนี้เลยหรอเนี่ย”

“สวัสดีค่ะอาตล” พริบพรีไหว้สวัสดิ์ผู้อาวุโสด้วยรอยยิ้ม พยายามกลั้นหน้าตาเอาไว้ไม่ให้เสียบรรยากาศ

พริบพรายกับพฤกษ์รีบทำตามพี่สาว หลังจากที่เอาแต่สำรวจใบหน้าของคนๆ ที่เหมือนพ่อราวกับแกะจนหลงลืมมารยาทไปชั่วขณะ

ดลวัฒน์รับไหว้ สายตาที่เข้มองหลานเปี่ยมไปด้วยความเอ็นดู

“เดี๋ยวพวกหนูช่วยนะคะ” พริบพรีขันอาสา เมื่อเห็นตีชิลาเปิดท้ายรถเพื่อจะยกพานดอกไม้ออกมา

“ไม่ต้องๆ ของมีไม่เยอะหรอก ส่วนใหญ่ไปวางที่โต๊ะหมดแล้ว เรา

สามคนตามอาเข้ามาในงานดีกว่า”

พริบพรีหันไปพยักหน้าให้หน่อยๆ เดินไปพร้อมกัน ทั้งสองเอาแต่จ้องดวลฉมึนเหมือนอยากเก็บภาพของเขาไว้ในความทรงจำให้ได้มากที่สุด ส่วนเธอลอมมองเตชนกับติชิลลา ลูกพี่ลูกน้องผู้มีท่าที่เป็นมิตร แม่ได้พบกันแค่ไม่กี่นาที แต่พวกเขาทำให้เธอรู้สึกเหมือนสนิทกันมาระยะหนึ่งแล้ว

ดวลฉมึนหาพวกเธอฝากกลุ่มคนประมาณยี่สิบคนที่มาร่วมพิธีเดียวกันตรงไปยังที่นั่งของลือชากับมาลัย พริบพรีคุกเข่ากับพื้น กราบตักหิ้งคู่ ก่อนจะแนะนำให้พวกท่านรู้จักกันหน่อยๆ ที่เพิ่งยอบตัวคุกเข่าตาม

“นี่พริ้งพราย ส่วนนี่พฤกษ์คะ” พริบพรีสบตาปู่กับย่า สังเกตเห็นว่าในแววตาของยายยังมีอารมณ์อ่อนไหว วินาทีต่อมาเธอก็ตั้งส่ายตาไปยังน้องทั้งสอง “พริ้ง พฤกษ์ นี่คุณปู่คุณย่า”

ทั้งสองทำความเคารพผู้อาวุโสพร้อมกัน ลือชาคลี่ยิ้มบางๆ ก่อนจะหันไปส่งสัญญาณให้พ่อบ้านผู้ติดตามส่งของมาให้ ของชิ้นนั้นเป็นกล่องกำมะหยี่สีน้ำเงินขนาดใหญ่เท่ากล่องเครื่องเพชร ด้านในมีสร้อยคอจี้พระจันทร์เลี้ยวสามเส้น

“ที่ปู่เคยบอกพริบพรีว่ายินดีต้อนรับสู่จักรกานต์ ปู่พูดจริงนะ” ลือชามองพริ้งพรายกับพฤกษ์เป็นพิเศษ สัมผัสได้ถึงอาการต่อต้านในแววตาของทั้งสองคน “ปู่กับย่าไม่เคยคิดจะทอดทิ้งส่วนหนึ่งของครอบครัว พ่อของหนูเลือกเส้นทางนี้เอง และเมื่อพ่อของหนูจากไป แม่ของหนูก็ยังยืนยันจะดูแลลูกด้วยตัวเอง”

“เพราะแม่หนูไม่ได้รับการยอมรับตั้งแต่แรกไงคะ” พริ้งพรายเถียงเสียงเรียบ พริบพรีหันไปเขม่นมองดูน้องทันที

“แล้วหนูรู้ใหม่ว่าทำไม” ลือชาถามอย่างไม่ถือสา พร้อมหยิบสร้อยขึ้นมาเส้นหนึ่ง

“เพราะฐานะที่ไม่เหมาะสมค่ะ” พริ้งพรายเป็นคนตอบ

“แค่นั้นหรือ”

“มีเรื่องอะไรนอกจากนี้เธอคะ”

“ถ้าแม่หนูไม่เล่า ปู่กับย่าก็ไม่อยากพูดถึง แต่เราลืมเรื่องในอดีตไปเถอะ วันนี้มารวมเฉลิมฉลองการพบกันและรวมเป็นครอบครัวเดียวกันดีกว่า... พริบพรี แม่มีมือหน้อย”

ลือซาทิ้งความคลุมเครือเอาไว้เช่นนั้น เมื่อพริบพรีทำตามคำสั่งสร้อยเส้นแรกก็ถูกหย่อนใส่มือเธอ

“สวมเอาไว้ ต่อไปนี้สร้อยเส้นนี้เป็นของหนู ถ้ามองไปรอบๆ จะเห็นว่าทุกคนสวมสร้อย ตัวจี้จะบอกว่าใครมาจากตระกูลไหน”

“คะ” พริบพรีรับคำพลางมองลายฉลุตามแบบนิจิพระจันทร์เสี้ยวสีเงินมันมีมนตร์ขลังสะกดสายตา ครั้นลองมองไปรอบๆ ก็เห็นว่าแทบทุกคนสวมสร้อย และมีจำนวนไม่น้อยที่ห้อยจี้พระอาทิตย์สีทอง

ในวินาทีนั้นเอง สายตาของเธอหยุดอยู่ที่ชายหนุ่มร่างสูง สวมแว่นตาสีชา เขากำลังถือกล้องถ่ายภาพบรรยากาศน มีเด็กหญิงวัยประมาณหกเจ็ดขวบสองคนขนานข้าง ทั้งสองตั้งขาทางเกงเขาคณะข้างอย่างจงใจรบกวน

ชายหนุ่มกระซิบกล้อด้วยมือข้างเดียว มืออีกข้างบีบแก้มเด็กคนหนึ่ง พอจะหันไปทำกับอีกคนเจ้าตัวเล็กก็วิ่งแจ้นหนีไปเสียแล้ว คนตัวสูงวิ่งตาม แต่กลับถูกเด็กคนที่โดนบีบแก้มไปแล้วตั้งขาทางเกงเอาไว้ มีก้นอยู่สามคนตรงนั้น แต่ดูุ่นวายมาก

พริบพรีหัวเราะเบาๆ ก่อนจะหันไปตามเสียงของเนตรลดตาที่เพิ่งเข้ามา เวลานั้น้องทั้งสองของเธอได้รับสร้อยแบบเดียวกันเรียบร้อยแล้ว

“ว้าว หลานทั้งสามคนดูดีมากเลยจ๊ะ”

“สวัสดีค่ะคุณป้า” พริบพรีกระพุ่มมือไหว้อีกฝ่าย

“รีบสวมสร้อยซะนะ โต๊ะจัดเสร็จแล้ว พิธีกำลังจะเริ่ม วันนี้ป้าได้เป็นแม่งาน ป้าตั้งใจจะแนะนำพวกหนูต่อหน้าทั้งสองตระกูล”

“ไม่ต้องขนาดนั้นก็ได้นะคะ” พริบพรีวิตกขึ้นมาทันที เธอไม่ชอบเป็นจุดรวมสายตาใคร

“อย่ากังวลไปเลย พวกหนูไม่ต้องพูดอะไร บ้าจะพูดให้เอง” เนตรลดตา ในชุดกระโปรงสีขาวยาวกรอมเท้าเอ่ยอย่างมีความสุข ก่อนจะเดินไปยัง ไมโครโฟนที่เตรียมไว้บนขาตั้ง สาวใช้คนหนึ่งนำแฟ้มหนีบสีทองมาส่งให้ ถึงมือ

การที่เนตรลดตาไปยืนตรงนั้นทำให้เสียงพูดค่อยสงบลง ทุกคนแยกย้าย ไปนั่งที่ของตน ผังซ้ายของลานพิธีเป็นของตระกูลสุรยกานต์ ส่วนฝั่งขวาเป็นของจันทรวงานต์ ฉกาจผายมือให้สามพี่น้องนั่งอยู่แถวหลังสุด พริบพริลอง นับจำนวนสมาชิกสองตระกูลคร่าวๆ รวมถึงเธอและน้องด้วย จันทรวงานต์ ก็ดูยังน้อยกว่าอยู่ดี

“สวัสดิ์ค่ะทุกท่าน ยินดีที่ได้พบกันอีกครั้งในวันนี้ที่แสนพิเศษของพวกเราสองตระกูล จันทรวงานต์และสุรยกานต์”

เสียงของเนตรลดตาดังจากลำโพงขนาดใหญ่มากที่ตั้งอยู่ทางสอง ฝั่งของเก้าอี้ นั่ง ตำแหน่งที่หล่อนยืนอยู่คือฝั่งขวาของโต๊ะเครื่องบูชา นอกจาก หล่อนแล้ว ทุกคนในพิธีนั่งหันหน้าไปทางเทวรูปนางฟ้าที่มองต่ำลงมา

พริบพริหายใจระดุดเมื่อเห็นมองรูปปั้น จู๋ๆ ก็รู้สึกว้าวพื้นที่แห่งนี้ คักดีสิทธิ์ขึ้นมาจนไม่กล้าขยับตัว เกรงว่าจะทำอะไรผิดพลาดไป มือเรียวย ลูบอกรเรียกขวัญกำลังใจ ก่อนที่ปลายนิ้วจะแตะโดนสร้อยบนลาคอ ลากลงมา ถึงจีวรพระจันทร์เสี้ยว มันคือสัญลักษณ์ยืนยันว่าเธอคือส่วนหนึ่งของจันทรวงานต์แล้ว

“ดิฉัน เนตรลดตา จันทรวงานต์ ขอเริ่มต้นพิธีบวงสรวงด้วยการกล่าว ถึงประวัติศาสตร์คร่าวๆ ก่อนที่จะมาเป็นเราในทุกวันนี้ เพื่อที่สมาชิกทุกคน จะได้รับทราบความเป็นมา ความเชื่อต่างๆ และวิถีการใช้ชีวิตที่ควรสืบต่อไปในอนาคต...”

พริบพริรวบรวมสติตั้งใจฟังเนตรลดตา หล่อนเปิดแฟ้มก่อนจะอ่านทุก ตัวอักษรด้วยน้ำเสียงหนักแน่นมั่นคง เปี่ยมไปด้วยความภาคภูมิใจในต้น กำเนิด เรื่องราวที่พริบพริเคยคิดว่าเป็นนิทานสร้างความบันเทิงกลับกลายเป็น

เป็นเรื่องที่เคยเกิดขึ้นจริงในอดีต

นายภาสุและนายศคินคือมนุษย์สองคนที่ระลึกชาติได้ นายภาสุคือเทพพระอาทิตย์ ส่วนนายศคินคือเทพพระจันทร์ ทั้งสองถือกำเนิดขึ้นมาบนโลกมนุษย์ตามประสงค์ของเทพผู้ปกครองท้องฟ้านามว่า สกายลิน และพวกเขา ก็กลายเป็นบรรพบุรุษของสุรยกานต์และจันทรกานต์

เทวรูปตรงหน้าคือเทพีผู้มีอำนาจเหนือเทพทั้งสอง เป็นผู้ปกป้องรักษาสมาชิกของสุรยกานต์และจันทรกานต์ให้คงความร่ำรวยและอวยพรให้โชคดีเสมอมา พิธีบวงสรวงครั้งนี้ไม่ใช่เพื่อบูชาเทพีเพียงพระองค์เดียว แต่เป็นการบูชาเทพบรรพบุรุษของทั้งสองตระกูลด้วย

ยิ่งได้ฟัง พริบพรียิ่งรู้สึกว่าจะเธอน้องๆ แผลงแยก ไม่ควรมาอยู่ที่นี้ เงินทองล้นมือและความโชคดีช่างห่างไกลจากชีวิตความเป็นอยู่ของครอบครัวเธอ ถึงพ่อจะเป็นทนาย มีรายได้ดี แต่ก็อายุสั้น เมื่อเสาสหลักจากไป บ้านของเธอก็ไม่แข็งแรงอีก เงินทองร่อยหรอไปกับการส่งลูกๆ เข้าเรียน และแม่หาเงินได้ไม่เก่งเท่า

“...เราทุกคนต่างเป็นลูกหลานของเทพผู้ยิ่งใหญ่ เป็นบริวารของเทพีสกายลินผู้ทรงอำนาจ ฉะนั้นจึงสมควรยิ่งนักที่จะรักษาคุณงามความดีไว้ในชีวิตใจ จงมีเมตตา มีความเอื้อเฟื้อ มีความรักมอบให้แก่กัน และประพฤติปฏิบัติแต่ในทางที่ชอบ”

“เพราะอย่างนี้นี่เอง บ้าเนตรถึงให้เงินเราๆ” พริ้งพรายยื่นหน้าเข้ามากระซิบข้างหูพี่สาว

พริบพรีเพียงแค่มองหน้าเฉยๆ เธอไม่อยากเชื่อว่าทุกคนในตระกูลจะรักษาคุณงามความดีไว้ได้ ในเมื่อโลกใบนี้มีทั้งกิเลส อบายมุข สิ่งชั่วร้ายหลากหลาย ไหนจะสถานการณ์ต่างๆ ที่คอยทดสอบคุณธรรมและจรรยาบรรณของตัวบุคคล ทั้งหมดที่กล่าวมาล้วนแต่รบกวมนจิตใจที่ชาวสะอาดทั้งนั้น

พิธีการดำเนินมาถึงช่วงโปรยดอกไม้ทั่วลานเทวรูป สามพี่น้องไม่ได้

เข้าไปปรียด้วย เพียงแค่นั่งมองอยู่ห่างๆ เมื่อทุกคนกลับไปนั่งที่ ทั้งสามก็นั่งลงที่เดิม

“ข้าแต่เทพีสถายลิน พวกเราไม่เคยลืมเลือนบัญชาที่พระองค์มอบไว้แก่บรรพบุรุษของเรา บรรพบุรุษของเราส่งต่อบัญชานั้นมายังลูกหลาน ด้วยการเฝ้ารอคอยที่พระองค์ลิขิต ให้เกี่ยวดองสองตระกูลไว้ด้วยกัน เพื่อคงความรู้โรจน์ เสริมส่งบารมีแก่สมาชิกของจันทรกานต์และสุรยกานต์ ตราบนานเท่านาน...”

พริบพรีเลิกคิ้วเมื่อได้ยินอย่างนั้น เรื่องนี้พ่อไม่เคยเล่าให้ฟังมาก่อน หรืออาจจะเล่า แต่เธอลืมไปแล้ว

“เราสองตระกูลมอบคำสัญญาว่าจะทำตามประสงค์ของพระองค์โดยทันที เมื่อสุรยกานต์และจันทรกานต์มีทายาทที่ตรงตามคุณสมบัติ หากทายาทของทั้งสองฝ่ายเกิดในวัน เดือน และปีเดียวกัน นั่นคือคู่แท้”

“หา?”

เสียงอุทานของพฤกษ์ที่นั่งถัดจากพริ้งพรายลอยเข้าหูพริบพรี เธอก็กายอกอุทานแบบนั้นเหมือนกัน

และแล้วก็มาถึงช่วงที่พริบพรีประหม่าที่สุด เนตรลดตึงไม่ใคร่พองออกมาจากขาตั้ง มองมาทางหลายๆ แฉวหลัง

“ในวาระพิเศษนี้ จันทรกานต์ยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะแนะนำสมาชิกของเราให้สุรยกานต์ได้รู้จัก พวกเขาคือลูกๆ ของดนูพล น้องชายคนโตของดิฉันที่จากโลกนี้ไปเมื่อสิบหกปีก่อน และเรายังระลึกถึงเขาเสมอ”

พริบพรีได้ยินเสียงแค้นหัวเราะเบาๆ ของพริ้งพราย เธอไม่ได้หันไปมองน้อง ลำตัวแข็งเกร็งยับปล้นเมื่อทุกคนมองมาตามสายตาของเนตรลดตาที่พูดต่ออย่างปลื้มปิติ

“หลายๆ ของป้า ยืนขึ้นสิลูก”

พริบพรีค่อยๆ ลุกขึ้น แทบจะพร้อมทั้งพริ้งพรายและพฤกษ์ แต่ขณะที่ป้าของเธอแนะนำหลานทีละคน สองเท้ากลับเดินไปทางฝั่งที่นั่งของ

สุรยกานต์

“ทางซ้ายสุดติดทางเดินคือลูกสาวคนโต เธอชื่อพริบพรี ตรงกลางคือลูกสาวคนกลาง พริ้งพราย และลูกชายคนเล็กของดนูพลมีชื่อว่าพฤษ์”

เสียงกระซิบกระซาบดังมาจากอีกตระกูล พริบพรีไม่กล้ามองฝั่งนั้น เธอมองแค่ตลวงผนังที่นิ่งอยู่ด้านหน้า ซึมซับความรู้สึกเหมือนได้สบตาพ่ออีกครั้ง เขาส่งยิ้มให้กำลังใจเธอ ทางฝั่งจันทร์กานต์คงทราบกันดีว่าเธอและน้องๆ มาร่วมพิธี จึงไม่แสดงท่าที่ตื่นตกใจนัก

“และทุกท่านคะ ดิฉันเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่จะประกาศให้ทราบโดยทั่วกันว่า ถึงเวลาที่เราจะได้สนองความประสงค์ของเทพีสกายลิน ผู้ปกครองท้องฟ้า ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาราและเราทั้งสองตระกูลแล้ว”

พริบพรีตัวตลวยตาไปมองเนตรลดดาที่เดินมาตามทางเดินตรงกลาง หล่อนหยุดอยู่ที่เก้าอี้แถวสอง จังหวะนั้นทุกคนเงยบกริบ รอฟังเสียงประกาศอย่างใจจดใจจ่อ

“พริบพรี จันทร์กานต์...”

หล่อนเรียกชื่อหลานสาวคนใหม่ด้วยนามสกุลใหม่เอี่ยม

นามสกุลที่พริบพรีไม่เคยคิดอยากจะใช้ และจะไม่เปลี่ยนไปใช้อย่างเป็นทางการเป็นอันขาด

“เกิดวันที่ ๒๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕xx ปีนี้เธอจะอายุครบยี่สิบหกปีบริบูรณ์”

พริบพรีสงสัยว่าป้ารู้วันเกิดเธอได้อย่างไร

เนตรลดดาส่งยิ้มภาคภูมิใจมาให้ มันไม่มีความหมายใดสำหรับพริบพรี แต่มีความหมายมากสำหรับหล่อน

และแล้วพริบพรีก็เข้าใจรอยยิ้มนั้นอย่างถ่องแท้เมื่อผู้ประกาศข่าวดีหันไปหาชายหนุ่มฝั่งสุรยกานต์ ผู้ที่มีแว่นกันแดดสีขาเหน็บอยู่ตรงกระดุมเสื้อ

“ตรงกับเธอหรือเปล่า ธรณ์ สุรยกานต์”

ขณะนั้นเจ้าของชื่อกำลังตกตะลึง เขาสบตาเนตรลดาเพียงเสี้ยววินาที ก่อนจะเบนสายตากลับไปหาหญิงสาวที่เขาจ้องมองตั้งแต่เธอลุกขึ้นยืน มีเสียงฮือฮาตามมาหลังจากนั้น สมาชิกสองตระกูลมองพรรณและพริบพริสลับไปมา ลือซากับมาลัยนั่งเสียบ ทั้งคู่รู้อยู่ก่อนแล้วจึงไม่ตกใจอย่างคนอื่น ๆ

พริบพริตัวแข็งทื่อ ตัดการรับรู้รอบตัว หวังเพียงว่าเป็นเรื่องตลกเรื่องหนึ่ง หรือไม่ก็เป็นเรื่องเข้าใจผิด

“คุณย่าบออะไรกัน!

“มันจะไม่เ่งไปไหนหรอก” พริ้งพรายกระตุกแขนเรียกสติพี่สาวที่เตลิดเปิดเปิงไปไหนต่อไหนแล้วไม่รู้

“พี่ก็งอะพริ้ง เกี่ยวตองคือยังงี้ ไม่ใช่แต่งงานซะใหม่” ความหวังสุดท้ายฝากไว้กับน้องสาว พริบพริต้องตีความผิดแน่ๆ เธอไม่มีวัน...

“พริ้งว่าใช่หะพี่พริบ”

“ไม่!”

“แน่นอนพี่ ไม่แต่งงานแน่นอน คนพวกนี้ตลกมาก เสียสติกันไปหมดแล้ว” พริ้งพรายมองบรรดาผู้คนรอบกายอีกครั้งด้วยความรู้สึกไม่ปลอดภัย

“เราไปจากที่นี่กันใหม่” พฤกษ์ถามเสียงคร่ำครีดย

“ถ้าไม่มีพี่จากไปส่งเราจะกลับยังงี้ แถวนีห่างไกลตัวเมือง ไม่มีรถผ่านมาสักคัน” พริ้งพรายตอบน้องชาย ก่อนที่ทั้งสามจะมองไปยังด้านหน้า เพราะมีชายอายุประมาณสามสิบกลางๆ จากฝั่งสุรยกานต์ลุกขึ้นตะโกนถามเสียงขุ่น

“ตลกหรือเปล่าคุณเนตร! อยู่ดีๆ มีหลานโผล่ขึ้นมาได้ยังงี้ คุณรู้ตั้งแต่ตอนไหนว่าเด็กคนนั้นเกิดวันเดียวกับพรรณ”

“คุณวิเชียรคะ กรุณาให้เกียรติหลานของเนตรด้วยนะคะ” เนตรลดาลดไมโครโฟนลง โต้กลับด้วยน้ำเสียงไม่ชอบใจที่บังอาจมาเรียกหลานสาวของหล่อนว่าเด็กคนนั้น “เนตรขอไม่ตอบคำถามนะคะว่าทราบตอนไหน แต่เนตรมีหลักฐานทุกอย่างที่ตรวจสอบได้ พริบพริเป็นทายาทของจันทรวงานต์

จริงๆ วันเดือนปีเกิดตรงกับชรัตน์ ฝั่งเราไม่มีเหตุผลที่จะโกหก ใครจะกล้าโกหกต่อหน้าเทวรูปศักดิ์สิทธิ์กันคะ”

“ใจเย็นก่อนนิเชียร์ เนตรลดา” ชายสูงวัยจากสุรยกานต์ยกมือห้ามทัพ ก่อนจะมองพริบพรีที่ยืนตัวแข็งอยู่นานแค่นั้นแล้วไม่รู้ “เราสองตระกูลมีเรื่องต้องคุยกันหลังจากนี้”

“มันเป็นเรื่องใหญ่มากนะ พี่ไม่ควรเซอร์ไพรส์เราแบบนี้ ที่นี่ ขนาดผมยังเพิ่งรู้” ดลวัฒน์ตะโกนคุยกับพี่สาว

รวดเร็วกว่าที่ใครจะร้องห้ามทัน พริบพรีว่ามีน้องสาวข้างหนึ่งคว้ามือน้องชายอีกข้างแล้วพาทั้งคู่วิ่งห่างจากลานพิธี ถึงหนีไปจากที่นี่เองไม่ได้ แต่ก็ขอหนีให้ห่างจากความวุ่นวายก่อนแล้วกัน!

๓

งานที่ห้ามลาออก

วันเกิดของสมาชิกทุกคนภายในตระกูลสุรยกานต์และจันทร์กานต์ จะได้รับการบันทึกไว้เสมอ ในกรณีที่มีชายหญิงจากต่างตระกูลลี้มตาตุโลก ในวันเดือนปีเดียวกัน ทั้งสองคนนั้นจะรู้ตั้งแต่จำความได้ว่าเมื่อเติบโตขึ้น พวกเขาต้องเข้าพิธีแต่งงานและเป็นสามีภรรยา

ทว่าพริบหรืออยู่นอกเหนือทุกแผนการที่ทั้งสองตระกูลวางไว้อย่าง ดิบตี เหมือนเธอเป็นฝุ่นผงโผล่มาจากอากาศ แต่ส่งผลมหาศาลต่อเส้นชะตา ของตระกูลใหญ่ที่เกิดพูนนางฟ้ายิ่งกว่าอะไรทั้งหมดทั้งมวล และไม่สามารถ ขัดประสงค์ของพระองค์ได้

ธรรณเติบโตมาโดยรับรู้ว่ามีทายาทของจันทร์กานต์คนไหนเกิดวัน เดือนปีเดียวกับเขา เขารอดตัวจากการคลุมถุงชนอันยิ่งใหญ่ที่ใครต่อใคร ต่างนิยามว่า ‘ฟ้าลิขิต’ กระทั่งวันนี้ ความเข้าใจเหล่านั้นดับสลายเพราะผู้หญิง ที่โผล่มาจากอากาศคนนั้น และตอนนี้เธอวิ่งหนีไปแล้ว

แต่ใบหน้าเธอ...เขาคิดว่าเขาจำไม่ผิด ถึงจะผ่านมาสิบกว่าปีแล้วก็ตาม
“ธรรณ!”

“ครับ”

ชายหนุ่มได้สติเมื่อถูกเขย่าแขน ธารทิพย์ผู้เป็นแม่มีสีหน้าวิตกกังวล ไม่ต่างจากพริบพรี

“อะ...อาจจะเป็นเรื่องเข้าใจผิดก็ได้นะ อย่าเพิ่งเครียดไป”

“หน้าแม่เครียดกว่าผมอีก” เขาเกาะมือที่บีบแขนมากุมเอาไว้ ผ่อนลมหายใจเบาๆ “มือทั้งส้นทั้งเย็นเลย แม่ใจเย็นๆ ก่อนนะ”

ไม่ว่าจะตกใจหรือสับสนเรื่องอะไรก็ตามแต่ เมื่ออยู่กับแม่ผู้มีนิสัยวิตกกังวลง่ายร้อต้องใจเย็น ต้องทำเหมือนว่าไม่มีเรื่องอะไรให้พะวงเท่านั้น ถ้าเขาสบายใจแม่ก็จะสบายใจตาม แต่ต้องใช้เวลาลักหน้อยกว่าเมื่อธารทิพย์จะหายสับสน

“ธาร ไหวไหม” ชาวโรจน์โอบไหล่ภรรยา “ไม่รู้จะห่วงใครดีระหว่างลูกชายที่ต้องถูกจับคลุมถุงชนในไม่ช้ากับธารทิพย์ที่หน้าซัดเซียวลงเรื่อยๆ หรืออาจจะต้องห่วงทั้งคู่”

เขากับภรรยาเห็นตรงกันว่าไม่อยากบังคับกะเกณฑ์ชีวิตลูก อะไรก็ตามที่ร้อสบายใจจะทำคือความสุขของพ่อแม่ และในทางกลับกัน อะไรก็ตามที่ทำร้ายจิตใจหรือทำให้ร้อไม่มีความสุข ย่อมทำลายหัวใจพวกเขาเช่นกัน

“ไม่มีอะไรน่าตกใจหรอกครับ” ธรณ์ปลอบเสียงอ่อน พลังคิดว่าควรพาธารทิพย์ปลีกตัวออกจากการพูดคุยที่เต็มไปด้วยความตึงเครียดของทั้งสองตระกูล

เท่าที่ได้ยินคร่าวๆ ไม่มีใครคิดจะหลีกเลี่ยงคำบัญชาของเทพีประเด็นหลักที่ใส่อารมณ์กันอยู่ตอนนี้คือการที่เนตรลดาไม่ยอมปริปากบอใครตั้งแต่เนิ่นๆ

และเรื่องที่มาของสามพี่น้องที่ล่อยเข้าหูเขา

ธรณ์ละความสนใจจากความโกลาหล ลูกขึ้นยืนและกล่าวกับทุกคนที่มองมาทางตน “ขอตัวกลับไปก่อนนะครับ ผมต้องปรึกษาพ่อกับแม่ที่บ้าน”

“ป้าจะรอคุยกับพรรณด้วยนะ หวังว่าพรรณจะรู้หน้าที่” เนตรลดายิ้ม
 “ครับ เย็นวันพรุ่งนี้ผมจะไปที่บ้านจันทรวงศ์ ระหว่างนี้คุณป้าน่าจะลองคุยกับหลานสาวคุณป้าก่อน แล้วเจอกันนะครับ”

หลังบอกเป็นนัยว่าสถานการณ์ฝั่งไหนยุ่งยากกว่ากัน พรรณก็ไหว้ลา เนตรลดาและเดินจากไปอย่างนิ่งสงบ เขารู้หน้าที่ รู้เรื่องตำนานและคำลัศตย์ต่างๆ ที่เล่าขานมาช้านาน แต่พริบพริคังไม่รู้มาก่อน พอถูกจับคู่โดยไม่มีใครบอกล่วงหน้าถึงเตลิดหนีไป

หากเรื่องเหล่านั้นถูกปลุกฝังในสมองมาตั้งแต่ยังเด็ก เธอจะต้องยอมรับสภาพในทันทีที่ฟังคำประกาศจากเนตรลดา ไม่มีทางหนีรอดจากสิ่งที่เป็นยิ่งกว่าการคลุมถุงชน

สถานที่หรูหราใหญ่โตอย่างคฤหาสน์จันทรวงศ์ไม่สวยงามอีกแล้ว ในความคิดของพริบพริ เธออยากกลับบ้าน แต่ป้ากลับสั่งให้ฉกาจพาเธอและน้องๆ มาที่นี่ ซึ่งเธอก็ไม่คัดค้านเพราะมีเรื่องที่ต้องการคุยและมีปัญหาต้องสะสาง

ครอบครัวของดลวัฒน์มาเยือนคฤหาสน์หลังใหญ่เช่นกัน เตชินี ภรรยาของเขานั่งอยู่กับลูกชายและลูกสาวในห้องรับแขก ตอนที่พริบพริเดินเข้ามาในบ้านพร้อมน้องทั้งสองทุกคนก็อยู่กันพร้อมหน้าแล้ว โซฟาทรงตัวยูมีที่ว่างเหลือให้เธอนั่งคุยกับผู้ใหญ่ แต่เธอเลือกที่จะยืน หันหน้าไปหาเนตรลดาที่ไม่ได้ยิ้มหัวเราะเหมือนตอนดำเนินพิธีการช่วงเช้า

ตอนอยู่ในรถ ฉกาจเล่าว่าตามปกติสองตระกูลจะไปรับประทานอาหารกลางวันร่วมกันต่อหลังเสร็จพิธีบวงสรวง ปีนี้เป็นปีแรกที่ทุกคนแยกย้ายกันกลับ พริบพริถามเรื่องที่เขาสงสัยทั้งหมด โดยเฉพาะคำบัญชาของเทพีสกายลีน ฉกาจยืนยันว่าเขาได้ยินมาหลายปี คงจะเป็นเรื่องจริง

สุรยกานต์กับจันทรวงศ์เฝ้ารอให้มี ‘คู่แท้’ ถือกำเนิดมาหลายชั่วอายุคน ฉกาจเองยังแปลกใจที่เนตรลดา รู้วันเกิดของพรรณกับพริบพริแล้ว แต่

ยังใจเย็น ไม่บอกใครก่อนเพื่อรอประกาศในวันนี้

“คุณป้าคะ หนูถามตรงๆ นะคะ ที่คุณป้าช่วยหนูเรื่องเงินง่ายๆ เพราะต้องการให้หนูแต่งงานเป็นข้อแลกเปลี่ยนใช้ไหมคะ” พริบพรีตรงเข้าประเด็นสำคัญที่เธอสรุปได้

เนตรลดาหยุดเรียบเรียงคำพูดจิตใจหนึ่งก่อนตอบ

“พวกเราไม่ใช่คนแบบนั้น ต่อให้หนูไม่ใช่ ‘คนที่ถูกลิขิต’ ป้าก็จะช่วยหนูอยู่ดี และต่อให้แม่หนูไม่เป็นอะไรเลย ลักวันหนูก็ต้องทำหน้าที่ของหนูในฐานะสมาชิกของจันทรกานต์”

“หนูไม่ได้เกิดมาในตระกูลนี้ น้องหนูก็ด้วย”

พริบพรีรู้ว่าการเถียงคำหัวผู้ใหญ่ไม่ใช่มารยาทที่ดี แต่เวลานี้เธอไม่มีกะจิตกะใจจะคำนึงถึงความเหมาะสมหรือกลัวใครตำหนิ ว่าก็ว่าเถอะ ทุกคนควรจะเห็นใจเธอด้วยซ้ำ เพราะว่ามันเป็นเรื่องเดือดร้อนและใหญ่โตสำหรับเธอมาก!

“นั่นเพราะพ่อกับแม่หนูไม่ต้องการให้หนูมีวันนี้ไง ป้ารู้ตั้งแต่วันที่หนูลืมตาดูโลกแล้วว่าวันนี้เป็นวันเกิดของเธอนั่นแหละ ป้าคุยกับพ่อแม่หนูเรื่องนี้ แต่พ่อแม่หนูปฏิเสธเด็ดขาดว่าจะไม่ข้องเกี่ยวกับจันทรกานต์อีก และบอกป้าว่าอย่านับหนูทั้งสามคนเป็นหลาน คุณปู่คุณย่าท่านเคารพการตัดสินใจของพ่อหนู ก็เลยไม่บอกสุรยกานต์”

พริบพรีสบตาผู้สูงวัยทั้งสอง เธอไม่ทันมองว่าทั้งคู่ตกใจหรือเปล่าตอนที่รู้เรื่องคู่แท้ในพิธิ แต่ถ้ารู้ก่อนแล้วก็คงไม่ตกใจ

“แต่ก่อนที่ป้าจะถอดใจว่าหนูไม่ใช่คนที่เรารอคอย ป้าอธิษฐานกับเทวรูปเทพีว่าถ้าพริบพรีเป็นคนคนนั้น ขอให้วันนี้ได้วันหนึ่งพริบพรีเป็นฝ่ายเดินเข้ามาในบ้านหลังนี้ด้วยตัวเอง โดยไม่ต้องมีใครออกไปตามหา”

คำอธิษฐานของเนตรลดาเป็นจริงแล้ว พริบพรีเป็นฝ่ายเดินเข้ามาในบ้านหลังนี้ เข้ามาด้วยความจำเป็น ไม่ได้มีใครออกไปตามหาหรือบังคับให้มา เท่ากับว่าเรื่องทั้งหมดนี้คือฟ้าลิขิต

พริบพรีแทบจะหัวเราะทั้งน้ำตา

“คุณน่าจะบอกหนูก่อน ตั้งแต่วันแรกที่เราเจอกัน”

“แล้วถ้าบ๊อบอก หนูจะทำยังไงล่ะพริบพรี จะหนีไปเลยหรือหาทางบายเฉียงไม่มางานวันนี้หรือเปล่า บ๊อบไม่ได้ขู่ขอล้อแลกเปลี่ยอะไรหรอกนะ แค่อยากให้หนูช่วยเราบ้าง แล้วหลังจากนั้น ค่ารักษาพยาบาลทั้งหมดรวมถึงค่าเล่าเรียนของน้องๆ หนูไม่ต้องกังวลอีกเลย”

ค่าเล่าเรียนของน้อง...เนตรลดาจี้ได้ตรงจุด พริบพรียอมรับว่านั่นคือหนึ่งในปัญหาด้านการเงินของครอบครัว ทุกวันนี้พฤกษ์ช่วยแบ่งเบาด้วยการลงแข่งขันด้านวิชาการเพื่อคว้าเงินรางวัล ส่วนพริ้งพรายเข้าร่วมทีมวอลเลย์บอลของโรงเรียนเพื่อจะยื่นโควตาเข้ามหาวิทยาลัยพร้อมได้รับทุนการศึกษาจำนวนหนึ่ง

พริบพรีไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากยอมรับข้อแลกเปลี่ยน จะให้ทำอย่างไรได้ในเมื่อรับเงินมาแล้ว มันไม่เป็นธรรมก็จริงที่เธอไม่รู้เงื่อนไขของเงินก้อนนั้นก่อน แต่ถึงรู้ก็คงไม่ปฏิเสธ เธอไม่กล้ากู้เงินเพราะไม่รู้ขอบเขตการรักษาของแม่ และไม่คิดว่าค่าตอบแทนงานล่ามกับงานแปลเอกสารที่ทำอยู่จะพอใช้หนี้

ความเสียดกลายเป็นความกดดัน พริ้งพรายกับพฤกษ์เข้าใจทุกอย่างดีและจนปัญญาที่จะหาทางออกจึงไม่พูดอะไร ปล่อยให้สมาชิกจันทรวงศ์ที่เหลือจับจ้องพี่สาวเพื่อเค้นเอาคำตอบ

“หนูอยากให้ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องเข้าใจผิด” หญิงสาวพิมพ์พ่า เมื่อลองเปรียบเทียบระหว่างความรู้สึกท้อแท้เพราะหาเงินได้ไม่พอใช้กับท้อแท้เพราะมีเงินมากมาย ทว่าแลกด้วยการถูกจำกัดอิสรภาพ เธอพบว่าความรู้สึกเจ็บปวดนั้นแตกต่างกันลิบลับ

พริบพรีถูกสอนให้มองหาด้านดีๆ ของเรื่องเลวร้ายที่เกิดขึ้นในชีวิต วิธีการมองโลกช่วยบรรเทาจิตใจและขจัดความรู้สึกด้านลบได้ ไม่มีอะไรแย่ไปกว่าการไม่มีเงินรักษาแม่อีกแล้ว ไม่มี...

เธอควรคิดว่าการแต่งงานก็แค่งานหนึ่งที่ทำแลกเงิน แต่ต้องทำไปตลอดชีวิต ห้ามลาออก และถึงโลกนี้จะมีสิ่งๆที่เรียกว่า ‘หย่า’ แต่ตรองดูแล้วสำหรับตระกูลที่เชื่อเรื่องคุณเที่ยงกว่าความเป็นจริงทั้งหมดของโลกใบนี้ คงมีแต่ความตายเท่านั้นที่เห็นใบหย่าให้ได้

พริบพริไม่มัววนคิดสั้นขนาดนั้น ต่อให้ชีวิตบัดซบแค่ไหน ต่อให้มีความจำเป็นมากมายหลายประการที่สั่งให้ทำร้ายจิตใจตัวเอง เธอก็จะไม่จากโลกนี้ไปง่ายๆ

ลำค้ำยที่สุดก็คือเธอจะไม่ลืมความตั้งใจที่ว่าจะไม่รักใคร่อีก หัวใจที่ดวงได้ยกให้ใครคนหนึ่งไปแล้วเมื่อหลายปีก่อน

เพราะฉะนั้น...

“ตกลงละ บงการชีวิตหนูได้เลย”

เนตรลดไม่ได้บังคับให้สามพี่น้องทำโน่นทำนี่ แต่เมื่อระลึกรถึงเงินก้อนใหญ่ที่ได้รับมา พริบพริก็รู้สึกว่ามันไม่ต่างจากลูกน้องที่ต้องทำตามความต้องการของเจ้านาย เธอต้องเก็บข้าวของย้ายเข้าไปอยู่ในคฤหาสน์จันทร์กานต์ เตรียมตัวรับมือกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่

มีสาวใช้ตามมาช่วยทั้งสามคนเก็บข้าวของจำเป็น แม้ว่าพฤษจะขอเก็บของด้วยตัวเอง แต่ฉากก็ยังเสนอตัวเข้าไปช่วย ความเมื่อยล้าที่สะสมมาทั้งวันทำให้พริบพริทำอะไรได้ช้ากว่าปกติ ตอนที่เก็บโต๊ะทำงาน เธอหยิบกรอบรูปตั้งโต๊ะขึ้นมาดู ในรูปมีพ่อ แม่ เธอและน้องสาว ส่วนพฤษยังอยู่ในห้องแม่ อายุครรภ์ประมาณห้าเดือน

ในยามยากลำบากพริยาไม่เคยนึกถึงจันทร์กานต์ ขณะที่พริบพริก็อยู่เสมอว่าพวกเขาอาจจะช่วยครอบครัวเธอได้ เธอกับน้องเข้าใจมาตลอดว่าแม่รักศักดิ์ศรีมากเกินกว่าจะไปง้อใคร แต่วันนี้ความคิดของเธอเปลี่ยนไปแล้ว แม่กำลังปกป้องเธอจากเรื่องพิสดารของสองตระกูลผู้ร่ำรวยและมากไปด้วยอำนาจ ไม่ใช่แค่แม่ พ่อก็เช่นกัน

เธอเก็บรูปใส่กระเป่าเป้ จากนั้นก็เปิดประตูให้สาวใช้หิ้วกระเป๋าไปเก็บที่รถ ไม่อยากจินตนาการว่าถ้าแม่ฝันแล้วจะตกใจแค่ไหนที่เรื่องราวเลยเถิดไปไกลได้ขนาดนี้ แต่ฝันขึ้นมาเถอะ จะต่อว่าเธออย่างไรก็ได้ ขอแค่พ้นจากการหลับใหลอย่างยาวนานเกือบสองสัปดาห์ก็พอ

“ต่อไปนี่ผมจะไปส่งคุณพริ้งกับคุณพฤษภที่โรงเรียนเองนะครับ” ฉากจากล่าวหลังจากที่ขึ้นมานั่งประจำตำแหน่งสารภีของรถเอ็มพีวีคันนี้ใหญ่ สัมภาระของทั้งสามอัดแน่นหลังรถ แต่ก็มีที่ว่างพอให้ผู้โดยสารทั้งหมดนั่งสบายๆ

“ขอบคุณค่ะ” พริ้งพรายตอบหนึ่งๆ

ระหว่างเดินทาง สาวใช้ที่นั่งมาด้วยแนะนำวิธีการใช้ชีวิตในบ้านหลังใหญ่ กิจวัตรบางอย่างที่ไม่ต้องทำอะไรแล้วเนื่องจากมีคนคอยทำให้ รวมถึงแล็กเบอร์โท. ไว้เผื่อมีธุระต้องติดต่อกัน

พอถึงที่หมายก็มีคนมาช่วยขนของขึ้นไปเก็บตามห้องที่จัดเตรียมไว้อย่างดี ห้องของพริบพรีใหญ่โตโอ้อาก้จริง แต่ไม่เหินือความคาดหมายมากนักเพราะเธอคุ้นเคยกับความอลังการของคฤหาสน์หลังนี้แล้ว ไม่มีอะไรให้ตื่นเต็นอีก หญิงสาวเพียงแค่ว่าขอบคุณสาวใช้และขอจัดห้องด้วยตัวเอง ขณะเก็บเสื้อผ้าใส่ตู้ก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น พริบพรีเดินไปเปิดประตู ก่อนจะพบว่า เป็นเนตรลดาที่มาพร้อม กับสาวใช้หนึ่งคน

“เป็นยังงัยบ้างพริบพรี อยู่ได้ไหม”

“อยู่ได้ค่ะ” พริบพรีระบายยิ้มบางๆ ทุกอย่างที่นี่ดีกว่าที่บ้าน เฟอร์-นิเจอร์ครบครันพร้อมเข้าอยู่ เท่าที่สำรวจก็ไม่มีอะไรที่ต้องขอเพิ่ม

เสียอย่างเดียวคือสิ่งดีๆ เหล่านี้มาพร้อมกับภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่ พริบพรีให้เกียรติเรียกตัวเองว่า วีรสตรีของจันทรวงานต์ เพราะสิ่งที่เธอต้องทำมันไม่ต่างจากการออกรบ

“นี่คือคະນ้า บ้าจะให้เป็นผู้ดูแลส่วนตัวของหนูในทุกๆ เรื่อง พริ้งพรายกับพฤษภก็ได้คนดูแลเหมือนกัน หนูสั่งงานคະน้าได้ตามต้องการเลย”

พริบพรีส่งยิ้มให้คะน้ำ พลังคิดว่าน้องๆ ของเธอคงหงุดหงิดอยู่ในใจ พวกเขาไม่ชอบให้ใครข่มขามเรื่องส่วนตัว ขณะที่เธอปลงแล้ว สิ่งที่ต้องทำคือปรับตัวเข้ากับชีวิตใหม่ให้ได้โดยเร็วที่สุด

“อีกสองสามวันพริบพรีจะมีช่างแต่งหน้าทำผมส่วนตัวด้วยนะ ป้าให้คนของป้าหาไว้ให้แล้ว”

“อะ...อะไรนะคะ ต้องมีช่างแต่งหน้าทำผมส่วนตัวด้วยหรือคะ”

มีสาวใช้ส่วนตัวพริบพรีก็ว่าเวอร์เกินไปแล้ว นี่ต้องมีช่างแต่งหน้าทำผมส่วนตัวอีก!

“หนูต้องดูดีในทุกๆ วัน ไม่ว่าจะอยู่หรือไม่อยู่บ้านก็ตาม เราไม่รู้เลยว่าสุรยกานต์จะมาเยี่ยมเราเมื่อไร แต่พຽงนี้หนูจะได้เจอธรรม์แน่นอน ป้าจะให้ช่างของป้าแต่งตัวให้หนูไปก่อน”

ธรรม์...ชื่อนี้ทำให้เธอเครียดที่สุดในบรรดาทุกชื่อที่เคยได้ยินมา

อีกเรื่องที่พริบพรีไม่แปลกใจคือเนตรลดา มีช่างหน้าช่างผมประจำตัว หล่อแแต่งหน้าทำผมอย่างพิถีพิถันทุกครั้งที่ได้พบกัน โดยเฉพาะทรงผมที่ไม่น่าทำได้สวยขนาดนี้ด้วยตนเอง

“คะ ได้เลยคะ แต่น้องของหนูคงไม่ต้องการขนาดนั้น”

“ป้าก็ว่าอย่างนั้น พຽงพรายกับพฤษ์คงไม่ชอบให้ใครเข้าไปยุ่งกับเขาเท่าไร ตั้งแต่ก้าวเข้ามาในบ้านยังไม่เห็นเขายิ้มเลย แต่ป้าดีใจนะที่หนูไม่ปิดกั้นพวกเรา เจอกันมือเย็นตอนหกโมงจ๊ะ” เนตรลดาทิ้งรอยยิ้มและสายตาปลื้มปิติไว้ให้ก่อนเดินจากไป

พริบพรีจำต้องให้คะน้ำเข้ามาช่วยจัดห้อง สาวใช้คนนี้อายุมากกว่าเธอสองปี แต่ไม่อยากให้เธอเรียกว่าพี่คะน้ำ

หลังจากพูดคุยทำความรู้จักกันเบื้องต้นแล้ว คะน้ำก็ร่ายรายการชุปตัวที่พริบพรีต้องทำ อย่างเช่น เข้ารับการดูแลผิว ขัดสี้นวีรพรรณ บนโต๊ะเครื่องแป้งมีสกินแคร์หลายตัว คะน้ำแนะนำได้อย่างละเอียดทุกตัวราวกับอ่านสรรพคุณและวิธีใช้มาหมดแล้ว พริบพรีคิดว่าเธอคงไม่ต้องจำอะไรอีก

ไม่ต้องถามด้วยว่าต้องลงตัวไหนตอนไหน เพราะคะน้ำจะช่วยจัดการชีวิต เธอตั้งแต่ตื่นนอนยันเข้านอน

“ดูเลขขนาดนี้คะน้ำน่าจะเป็นผู้จัดการส่วนตัวของฉันนะ” พริบพรีว่า
ข้าๆ

“ได้อยู่แล้วคะคุณพริบพรี จะให้คะน้ำช่วยจัดตารางงานด้วยก็ได้
นะคะ ปกติคุณพริบพรีทำงานที่บ้านหรือเปล่า”

“แล้วแต่ช่วงนะ ฉันทำฟรีแลนซ์ ถ้ามีงานแปลก็อยู่บ้าน แต่ถ้ามีงาน
ล่ามเข้ามาฉันก็ต้องเดินทาง”

พริบพรีเคยทำงานประจำเพียงแคปีเดียว ก่อนจะออกมาเป็นฟรีแลนซ์
เต็มตัวเพราะอยากทุ่มเทเวลาให้งานที่ได้เงินดีกว่า เธอมีคอนเน็กชันกับหลาย
องค์กรด้วยความช่วยเหลือจากอาจารย์มหาวิทยาลัย มักมีงานล่ามในที่
ประชุมและงานสัมมนาโยนมาให้เรื่อยๆ ช่วงไหนไม่มีงานล่ามเธอก็ยังมีงาน
แปลบทความหรืองานวิจัยรองรับ

“ที่นี่มีห้องหนังสือนะคะ คุณพริบพรีไปทำงานในนั้นได้ เพื่ออยาก
เปลี่ยนบรรยากาศ”

“อืม ไว้ฉันจะลองดู เอาเป็นว่าฉันจะให้คะน้ำจัดตารางชีวิตให้ฉันด้วย
นะ รบกวนไปหาปฏิทินหรือไม่ก็แพลนเนอร์มาหนึ่งเล่ม จดทุกนัดหมายลง
ในนั้น ส่วนงานแปลฉันจะบริหารเวลาเอง”

คะน้ำดูกระตือรือร้นมากเมื่อถูกสั่งงาน พริบพรีเดว่าเป็นเพราะ
ผู้จัดการส่วนตัวของเธอได้งานที่ต่างจากกิจวัตรซ้ำซากจำเจ

เมื่อได้เวลาเมื่อเย็นหญิงสาวก็ลงไปห้องรับประทานอาหารซึ่งติดกับ
ครัวใหญ่ ระหว่างที่สาวใช้ลำเลียงอาหารไปที่โต๊ะ เธอกับน้องทั้งสองคนก็
เดินเข้าไปดูในครัว แม่ครัวรีบหันมาไหว้ทักทายจนทั้งสามรับไหว้แทบไม่ทัน

“มาแอบอยู่นี่เอง อยากได้อะไรเป็นพิเศษบอกพ่อครัวแม่ครัวได้เลย
นะ” ตีชลาเข้ามาสมทบ ด้านหลังมีเตชน์ตามมาติดๆ

อยากรู้เรื่องราวที่ผ่านมาของสามพี่น้องสมาชิกใหม่ พรุ่งพรายกับพฤกษ์จึงได้พูดโต้ตอบอยู่เรื่อยๆ

คนเดียวที่เงิบเห็นทีจะเป็นมาลัย พริบพริสงสัยเหลือเกินว่าอย่าคิดอะไรอยู่กันแน่

หลังจากที่ครอบครัวของดลวัฒน์กลับไป พริบพริกขึ้นไปส่งน้องๆ ที่ห้องนอนเพื่อจะดูว่าห้องของแต่ละคนจัดแต่งอย่างไร เธอส่งพฤกษ์ก่อน แล้วถึงค่อยไปส่งพรุ่งพราย ไม่ได้คิดไปเองแน่นอนว่าห้องของทั้งสองคนดูเรียบง่ายกว่าห้องของเธอมาก แต่เท่านี้ก็มากเกินไปแล้วสำหรับทั้งคู่

“ฝันดีนะพรุ่ง แล้วพรุ่งนี้เช้าเราตื่นไปเยี่ยมแม่กัน”

“ถึงพรุ่งจะไม่ชอบสิ่งที่เราเป็นอยู่ตอนนี้ แต่ก็...” พรุ่งพรายถอนหายใจอย่างไร้เสียง “ขอบคุณนะพี่พริบ พี่เก่งมากที่ยังยิ้มออก”

“นี่คือชีวิตที่ตื่นะพรุ่ง เอ็นจอยไปเลย โอเค เธออาจจะเครียดเรื่องอาการของแม่ แต่นอกจากเรื่องนั้นแล้วพี่อยากให้คุณทำใจให้สบายที่สุด”

“ถ้าพรุ่งเป็นพี่พริบ พรุ่งจะหอบเงินหนีข้ามประเทศ”

“เธอทำไม่ได้หรอก พี่มันใจร้ายแอร์เชินต์ว่าเธอจะไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง และเธอเดินทางไปต่างประเทศคนเดียวไม่ได้”

พริบพริบิบแก้มน้องสาวที่มีรอยยิ้มผุดขึ้นมาเล็กน้อย ก่อนจะปิดประตูห้องให้ จากนั้นก็เดินไปถามหาแม่จากพ่อบ้านอรุษาที่เดินผ่านมาพอดี มาลัยนอนให้สาวใช้บิบนวดอยู่ในห้องพักชั้นสอง ไม่ใช่ห้องนอนแต่เป็นห้องพักผ่อนหย่อนใจของท่านโดยเฉพาะ พริบพริเคาะประตูก่อนจะได้รับการอนุญาตให้เข้าพบ หญิงสูงวัยสั่งให้คนอื่นออกไปก่อนเพื่อจะคุยกับหลานสาวตามลำพัง

“เรายังไม่ได้คุยกันจริงๆ จังๆ เลยนะคะ” พริบพริว่าพลางนั่งลงที่พื้นข้างๆ ตั้งไม้ที่มาลัยนั่งอยู่

“อืม ย่าแค่ไม่อยากเชื่อว่าเราจะได้พบกันอีก”

“ทำไมคุณย่าถึงร้องไห้ตอนที่ได้พบหนูคะ”

มาลัยเงยไปครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบเสียงลั่นเครือ “ย่าเจอหนูกับน้อง ครั้งแรกตอนที่ไปงานศพตาพล ย่ารู้ว่าหนูคือคนที่เราเฝ้ารอ แม่หนูก็รู้เรื่องนี้ ในงานศพย่าเข้าไปคุยกับแม่หนูว่าอยากให้ย้ายมาอยู่ด้วยกัน แต่แม่หนูปฏิเสธเด็ดขาด เพราะเข้าใจว่าย่าต้องการผลประโยชน์จากหนู”

พริบพริบตาผู้พูด ตั้งใจฟังทุกคำ

“ย่าเคยมือคดกับแม่หนูก็จริง แต่อคติพวกนั้นไม่เหลืออยู่อีกแล้ว ย่าแค่อยากให้เราได้อยู่ด้วยกัน ไม่ใช่แค่เนตรที่อธิษฐานให้หนูกลับมา แต่ย่าก็ด้วย ย่า...ย่าแทบไม่อยากจะได้พบหนูอีกครั้ง ย่ากลัวว่าถ้าร้องไห้ ออกมาด้วยความตื่นตันใจจะทำให้หนูรู้สึกไม่ดี เลยเดินหนีไป”

หญิงชราเอื้อมมือหิ้วขวานมาลูบศีรษะพริบพริบอย่างแผ่วเบา ราวกับเธอเป็นความฝันที่สามารถแตกสลายไปกับอากาศได้ง่ายๆ

“ย่าไม่รู้ว่าในความคิดหนู ย่าคือศัตรูของแม่หนูหรือเปล่า ย่ากลัวว่าถ้าพูดหรือทำอะไรพลาดไปหนูอาจจะต่อต้านย่า ย่าเลยอยากอยู่อย่างสงบที่สุด”

“แม้ว่าหนูจะไม่ใช่คนสำคัญของจันทรกานต์อย่างที่เป็นอย่างตอนนี้อยู่ คุณย่าก็ยังอยากให้หนูอยู่ด้วยเธอคะ”

มาลัยพยักหน้าอย่างไม่ลังเล พลอยให้พริบพริบรู้สึกอุ่นใจเหลือประมาณ

“แม่ไม่เคยพูดอะไรไม่ดีถึงคนในจันทรกานต์เลยคะ แม่บอกแค่ว่าที่แยกตัวออกมาเพราะแม่ไม่เหมาะสมกับพ่อ หลังจากนั้นพวกหนูสามคนก็คิดโน่นคิดนี่กันใหญ่โต หนูเพิ่งรู้ว่าไม่นานนี่เองว่าทุกคนน่ารักมาก”

ไม่มีใครแสดงท่าทีไม่ชอบเธอและน้อง ยิ่งได้พูดคุยทำความรู้จักกัน เธอยิ่งเชื่อว่าแม่ตนเองจะสร้างผลประโยชน์ให้พวกเขาไม่ได้ แต่ก็ยังเป็นที่ยอมรับ

“ทุกคนในจันทรกานต์ยึดมั่นในคำสั่งสอนของบรรพบุรุษ โดยเฉพาะ

เรื่องความดีและมีเมตตา ย่าไม่ได้อยู่ในตระกูลนี้ตั้งแต่แรก แต่เมื่อแต่งงานมาแล้วก็ต้องน้อมรับคำสอนและกฎเกณฑ์ต่างๆ ยึดเอาไว้เป็นหลักของการใช้ชีวิต”

พริบพรีพยักหน้าเรื่อยๆ ฟังผู้อาวุโสพูดราวกับฟังนิทานก่อนนอน เรื่องหนึ่ง อดนึกถึงสัมผัสของพ่อที่ชอบลูบผมเธอแบบนี้ไม่ได้

“พริบพรี ย่าไม่รู้ว่าจะบันดาลความสุขให้หนูได้มากแค่ไหน แต่อะไรที่พ่อตอบแทนการเสียดสีของหนูได้ ขอให้หนูรีบบอกย่านะ ย่าจะทำให้ทุกอย่าง”

หญิงสาวเงิบเพื่อไตร่ตรองถึงสิ่งที่เธอต้องการจริงๆ ก่อนจะเอ่ยอย่างเรียบง่าย

“ตอนนี้หนูต้องการแค่ได้กอดคุณย่าสักครั้งค่ะ”

ที่ตามมาหลังจากนั้นคือเสียงระอื้นของมาลัย หล่อนกอดคนเป็นหลานอย่างเต็มใจ ทุกข้อสงสัยของพริบพรีถูกลบล้าง เธอเชื่อการกระทำและการแสดงออกมากกว่าคำพูดไฮ้โลมปฎิโลม ความจริงแล้วย่าไม่ได้เกลียดเธอ แต่รักเธอเทียบเท่าลูกๆ ของดลวัฒน์

และนั่นก็กลายเป็นอีกหนึ่งเหตุผลสำหรับการเสียดสีอันยิ่งใหญ่ของเธอ